Prijs 11 Cts.

Zaterdag 6 September 1941.
4e Jaargang Nr. 109.

De Misthoorn

SOCIAAL-POLITIEK WEEKBLAD

Nadruk toegestaan, mits met volledige bronvermelding.

UITGAVE STICHTING DE MISTHOORN
Hoofdredacteur J. NIJSSE
Redacteuren: Dr. P. MOLENBROEK en A. v. d. OORD
Redactie en Administratie LEIDSCHESTRAAT 85; AMSTERDAM-C. — Postbus 367 — Telefoon 38895

Abonnementsprijs v. Nederland *f* 1.25 p. kw.; *f* 4.75 p. jaar. Buitenland: *f* 6.— per jaar; alles franco per post. Losse nummers 11 cents. — Advertentietarieven op aanvraag Postgiro 322600 ten name van Stichting De Misthoorn.

WAAR ENGELAND PETROLEUM ZOEKT, HOUDT HET VOLKENRECHT OP.

DIETSCH IMPERALISME OF GERMAANSCHE EENHEID.

Naar aanleiding van een beschouwing van Piet van Friessen in „Het Nieuwe Volk" van 23 Augustus 1941, getiteld: „De derde groote mogendheid van Europa" lijkt het ons gewenscht het vraagstuk van de gestalte der Nederlanden in het nieuwe Europa en haar binding aan dat Europa eens nader te belichten.

Het Dietsche (Groot-Nederlandsche) **streven** is ouder dan het nationaal-socialisme. Men kan wel zeggen, dat het heeft bestaan sinds de laatste grenswijziging van het Nederlandsche souvereine gebied in Europa, die plaats greep toen de staat „België" in 1830 op initiatief van Engeland en Frankrijk werd gesticht, waarbij op geheel willekeurige wijze een „Belgisch-Nederlandsche grens" werd getrokken. Vele geslachten lang, tot op den huidigen dag, hebben pioniers der **volksche** gedachte aan weerszijden dezer grens op de bres gestaan voor de hereeniging van de Neder-landen, Fransch-Vlaanderen incluis. Veelal ook wilde men, vooral in Noord-Nederland, Zuid-Afrika mede betrekken in deze Dietsche actie op grond van de stamverwante bevolking van dit gebied.

Zoolang het Dietsche streven gericht was op de verwezenlijking eener volksch-Nederlandsche gedachte, was het voornamelijk gebaseerd op **kultureele** grondslagen. Men wees terecht op de gemeenschappelijke taal en zeden, en op de veelal oorsprongsverwante geschiedenis en godsdienst van de deelen van Dietschen stam.

Uit dit streven naar een hereeniging der Dietsche landen op grond van de kultureele verbondenheid hunner bevolking, ontwikkelde zich een ander Dietsch streven, dat niet meer de kultuur vooropstelde, maar de politiek en de economie. De aanhangers van deze strooming wilden evenzeer de stichting van een Dietsch Rijk, echter niet langer om de stamverwantschap der vormende deelen, doch om het **koloniaal bezit** dezer deelen, dat vele malen grooter was dan het Rijk zelf en een machtig imperium vormde. **Dit Dietsche streven was niet meer volksch, doch imperialistisch. En het is dit streven, dat lijnrecht indruischt tegen de wordingsrichting van het hedendaagsche wereldgebeuren en tegen de Duitsch-nationaal-socialistische gedachte. Daarom ook is het Dietsche streven, voorzoover het dezen imperialistischen drijfveer in zich heeft, een gevaar voor de Duitsch - Nederlandsche betrekkingen.** En het is niet toevallig, dat men de aanhangers van het Dietsche imperialisme voornamelijk vindt bij de Unie en Nationaal Front en in het algemeen in die kringen, waar men tracht de **rassenleer** te ignoreeren of te saboteeren.

Het **ras** zal de maatstaf zijn, waarnaar de nieuwe Europeesche orde wordt opgebouwd. Daaraan hoeft niemand meer één oogenblik te twijfelen. Voor ons Nederlanders beteekent dat, dat de verwezenlijking van de eenheid aller Germanen, dat is: de samenbundeling van de Germaansch-Europeesche volken in één Rijk onder leiding van Adolf Hitler, ons hoogste doel moet zijn. De verbreiding van de Groot-Germaansche gedachte en de vestiging van het Germaansche Rijk is de groote consequentie van een rasbewuste levenshouding, zooals die volgt uit het nationaal-socialisme. Daarom is iedere actie en iedere politiek, die dit streven in den weg staat of afbreuk doet thans **gevaarlijk.** Niet zoozeer om haar uiteindelijke doelstellingen, die tenslotte tóch bereikt moeten worden, als wel om den weg waarlangs en de motieven waarnaar men tracht deze doelstellingen te verwezenlijken. **Niet de vestiging van** een Dietsch Imperium is primair, doch wel de totstandkoming van de Germaansche eenheid. Wat de consequenties zijn van deze Europeesch-Germaansche eenheid voor de internationale situatie zal ieder die logisch denkt, kunnen begrijpen. Zij **moeten** de verwezenlijking van het Dietsche streven omvatten, doch niet om deszelfs wil, maar door den invloed, van de krachtvolle, harmonisch gegroeide Rijkseenheid van het Germanendom op het wereldbestel.

Er zijn politieke programma's in Nederland, die den grondslag bieden voor het Dietsch imperialisme. Laat ons beseffen, dat bóven een programma uit de levenswerkelijkheid, de werelddrang, de scheppingswil gaan. De Duitsche politiek is steeds in harmonie geweest met den wereldgeest en den scheppingswil — niet slechts toen die in het Duitsche volk doorbraken, maar ook nu nog, nu Duitschland het wereldgericht voltrekt. Steeds hebben de Duitschers met een feilloos zuiver voelen politieke kwesties opgelost in de lijn van de nieuwe levensopenbaring. Steeds hebben zij de groeiende, dynamische levenswerkelijkheid verkozen boven de starheid van programma's en dogma's. Mogen de Nederlandsche nationaal-socialisten beseffen, dat alleen in het leven zèlf, in de schepping, het program van het leven ligt. Het is geen verdienste te zeggen, dat men nimmer van zijn principes is afgeweken of nooit zijn programma heeft gewijzigd. Het is een verdienste het leven met al zijn innerlijke en uiterlijke krachten zóó zuiver te verstaan, dat men bereid is desnoods een program er voor te wijzigen.

De groote openbaring van thans is de levende eenheidswil van het Germanendom. De grondslag van de nationaal - socialistische Germaansche levens- en wereldbeschouwing in de onvergankelijke waarde van het ras. Het Dietsche imperialisme is een nieuwe en gevaarlijke vijand van onze wereldbeschouwing — gevaarlijk daarom, wijl het oogenschijnlijk de Nederlandsche parallel is van den Duitschen drang naar levensruimte. Zij, die koste wat kost de groei en ontwikkeling der nieuwe scheppingsordening voor Europa en de wereld, zooals die geboren is in Duitschland, willen smoren, meenen in het Dietsche imperialisme een nieuw middel gevonden te hebben. Zij zullen echter, gelijk Van Friessen het — een goede trouw in aanmerking nemend — voorstelt, eenmaal hardhandig van de dwalingen huns weegs worden teruggeroepen.

Een avond van Jolijt bij A.D.O. in den Haagschen Dierentuin.

Och, vergeef mij, Adoneezen, dat ik daar zoo'n gewoon Hollandsch woord gebruik als jolijt om weer te geven de „denderende knalstemming", welke er Zondag 24 Augustus bij ons kampioensfeest heerschte. Wat dom van mij om zulke alledaagsche woorden te gebruiken, terwijl onze avond toch zoo „mieters" stond in het teeken van onze verbondenheid met een bekende W.C. Toch was er iets echt oud-Hollandsch en dat waren onze oude bekende Hollandsche snotneuzen. Als vertegenwoordiger van het theaterbureau „Amphro" was daar allereerst aanwezig de jood André de Jong, voorheen directeur van het Capitoltheater te Rotterdam, de vieze vervolger van alles wat fascist en nationaal-socialist was in de voor-oorlogsche dagen. Hij droeg natuurlijk in zijn knoopsgat weer het Fransche onderscheidingsteeken als blijk van verbondenheid met een verworden regime. Wat link hé, om hem te sturen. Heeft mijnheer Hofman van de „Amphro" daar eventjes fijn laten zien, dat hij lak heeft aan al die voorschriften van hetze tegen onze jodenvrienden, die nooit iemand kwaad hebben gedaan en nu dezelfde mijnheer Hofman uit hun naam directeurtje laten spelen (maar zelf achter de schermen de touwtjes in handen houden). En mijn stemming steeg, toen ik het uit 90 % joden bestaande orkest had bewonderd. Wat een neuzen! Hoe heeft de vakman dat zoo uit kunnen kiezen! Het was werkelijk aandoenlijk. Maar toen kwam nog de groote verrassing: het optreden van niemand meer of minder dan de joden-reizigers-artisten Johnny en Jones, die hun vrije Zondagavond besteedden door naast hun tegenwoordig vak als reiziger ook nog als „artist" hun arische collega's het brood uit den mond te stelen. Wat een heerlijke bargoensche klanken stootten deze [illegible] vieze jodenkinderen uit! Het was om te genieten en de zaal hing dan ook aan hun dikke jodenlippen. Doch laat ik niet vergeten het optreden van de Rambling Cowboys, die de attentie hadden uitsluitend Engelsch te zingen en...... in het Engelsch te confereeren. Wat schattig was dat! Hoe bulderde de stomme zaal bij het eerste woordje Engelsch, dat dit troepje uitbraakte. Neen, gerust, dierbare Adoneezen, U kunt Uw bestuur of feestcommissie niet dankbaar genoeg zijn. Dat was nu werkelijk eens een feestavond en de lucifers in onze revers zullen blijk er van geven, dat wij den kop òphouden. Dat is sportief, altijd ondergraven. Dat deden wij toch vroeger ook en zouden wij dan onzen Hollandschen aard ontrouw worden? Wij hebben, dank zij den heeren Hofman en de Jong, die de Nederlandsche kleinkunst in Nederland vertrappen, een onvergetelijken avond gehad, die wij niet licht vergeten.

Tot kijkjes.

Een Adonees-af.

Ik vergat warempel nog, dat er op dezen avond ook nog enkele Ariërs optraden, n.l. John Kloos, de Pico's en Berny. Maar och, het bovenstaande was toch de klap van het programma, nietwaar. Hé, dolletjes, die jodentronies. Wat zullen die N.S.B.-ers de pest in hebben gehad, maar wij zijn niet bang, hoor!

als boven.

DE BLOENAN ONZE „HAUTE FINANCE"

De K-bank en Het Financieel Weekblad.

In verband net de publn onze nummers van 2 en 9 Aurtrent de Keyserbank, Abbingr-den wij dezer dagen opgebr J. van der Meulen, eenig r/ redacteur van het Finantieel id voor den Fondsenhandel. —o-test kwam neer op „es ist nie". Ons antwoord kan kort zijn. ubliceeren **feiten** en eerst daen nauwkeurig onderzoek ons id omtrent de juistheid gegeft. Omtrent de Keyserbank, Abatzinger en Maupie Zwanenbli-ceerden wij de navolgende vde feiten:

1e. dat Karel Abbing bij lotbanken groote bedragen geeft als toenmalig directeur deron. Meubeltransport Mij. de GrCo., deze N.V. als borg voor ivéschulden verbond en daarndigheid van deze handteekenirstte, waardoor de vorderingenoorschotbanken waardeloos vdaar Karel Abbing persoonlijkcent bezat.

2e. dat Karel Abbing, diechts schulden had, **voor niets**neele Jodenbank A. H. Keyser & tierskantoor te Amsterdam creeg van den Jood Adolf Loeb een cadeautje van bijna ƒ 10 Daar wij nog altijd niet geloove philantropie van het jodenppelden wij aan dit feit de verelling, dat er bij de Keyserbank een en ander te verbergen zou zpok dit geen bloote veronderste moge blijken uit de onderstaan omtrent de knoeierijen b Bank onder of door de vroegertie.

3e. dat de belangrijkent en eigenlijke „auctor intelle" bij de Keyserbank, Maupie Zwg is.

4e. dat deze Maupie Zwrg, met het doel zijn kapitaal voaatregelen op het Joodsch geldrmogen (zooals deze thans zijn geerd) te „verstecken" en „ungre maken, een post zijner aandede N.V. Zwanenberg's Vleeschen Conservenfabrieken te Oss Keyserbank cadeau heeft geg de Keyserbank deze aandee de N.V. Hollandsche Bank Unien behoeve heeft beleend.

5e. dat de Keyserbanneel ontslaat zonder daarvoovereischte machtiging te hebben.

6e. dat de Keyserbanerom zonder de vereischte mac. mutaties aanbrengt in hare Dir Commissarissen.

7e. dat de finantieele der Keyserbank allertreurigsdien vernemen wij nog dat onkrekeningen dezer z.g. Bank b gelegd en tot dusver blijkbaar delen ontbreken, om deze besop te heffen).

8e. dat de Keyserbadeelen Kon. Olie, die zij van Maunenberg in „open bewaarneminc ontvangen, te eigen name en bebij de N.V. Kasvereeniging heefnd.

Dit zijn alle **feiten**tstaan. Wij zullen speciale atteden aan de aanmeldingen van derbank ingevolge de intusschenenen verordening van den Rimissaris betreffende de behg van het Joodsch geldelijk vermogen. Deze, door ons gesignaleerde knoeierijen, zijn n.l. uitgedacht juist met het oog op deze verordening. Wij zijn nieuwsgierig of men deze cadeautjes, nu ze gepubliceerd zijn, maar weer gaat annuleeren.

Dezen keer zullen wij eens een stukje oplichten van den sluier, waarachter Abbing, Matzinger, Prins etc. bovenbedoelde knoeierijen trachten te verbergen. Dit verbergen is de koopsom voor de Bank resp. de prijs voor het cadeautje van bijna één honderd duizend gulden.

1e. In 1939 heeft de Keyserbank van Adolf Loeb (op dat moment Directeur en eenig eigenaar van alle aandeelen der Bank) ingekocht ƒ 20.000 aandeelen dezer vennootschap ad. 100%, zonder van dit feit de belasting-autoriteiten op de hoogte te stellen en mitsdien zonder daarover de verschuldigde belasting te betalen. (Als eenmans-vennootschap moesten deze ƒ 20.000 als winst-uitkeering aangemerkt worden).

2e. Met de kasgelden van een onderhoorig Bouw Mij.'tje kocht de Keyserbank een post Amerikaansche obligaties welke obligaties echter door Adolf Loeb „bij vergissing" zijn medegenomen naar Amerika.

Een oolijk verhaal over de guitenstreken van Karel en Jelle.

3e. Bij de koop-transacties van Karel Abbing werd o.m. bepaald, dat de Keyserbank een vordering op Adolf Loeb, groot circa ƒ 120.000 zou kwijtschelden, tegen gelijktijdige kwijtschelding van een tweetal schulden der Bank, groot circa ƒ 70.000 bij twee Amerikaansche Banken. Men „vergat" echter, dat bij deze Amerikaansche Banken onderpanden gedeponeerd waren met een veel grootere waarde, over welke onderpanden Adolf Loeb daardoor de vrije beschikking kreeg.

Zoo kunnen wij doorgaan. Slechts één feit willen wij nog vermelden, daar uit dat feit niet alleen duidelijk de schuld der vroegere directie blijkt, doch tevens, hoe de tegenwoordige „beheerders" (een officieele titel of functie heeft niemand, daar volgens het Handelsregister de Bank, Directie- en Commissarisloos is) uit de vroegere knoeierijen nog jaarlijks geld weten te halen.

Enkele jaren geleden heeft Adolf Loeb aan een Duitsch ingezetene, toegestaan, aan de Duitsche autoriteiten op te geven, dat hij een schuld van ruim RM 60.000.— bij de Keeyserbank te Amsterdam zou hebben. Om voor eventueele navraag gedekt te zijn, werd bedoelde Duitscher in de boeken der Bank voor genoemd bedrag gedebiteerd en tegelijkertijd een „rekening X" gecreëerd, waarop tot een ongeveer gelijk bedrag een tegenpost geboekt werd. Afgesproken werd (en dit als tegenprestatie voor de „Gefälligkeit") dat deze debiteur, die dus eigenlijk geen schuld had, toch elk jaar, de rente ad 4% of rond RM 2400.— aan de Keyserbank zou overmaken. Ook dit jaar is de remise van RM 2400.— netjes op tijd binnengekomen en door Abbing c.s. als extra en onverwacht cadeautje geïncasseerd. Wij hebben echter het volste vertrouwen, dat dit de laatste remise voor rente over deze denkbeeldige schuld is geweest.

Nu het feit, dat niet Abbing, Matzinger, Prins of Zwanenberg, protesteert tegen onze publicaties, doch Van der Meulen, resp. het Finantieel Weekblad voor den Fondsenhandel. Dit weekblad toch heeft een zekere bekendheid verworven door haar publicaties en pogingen om finantieele misstanden uit te roeien. Men kan daarvoor zelfs respect hebben, mits het onbaatzuchtig, objectief en neutraal geschiedt, met als uiteindelijk doel het algemeen belang. Blijken echter daarbij persoonlijke wraakgevoelens en financieele belangen een rol te spelen, dan gaan dergelijke acties veel op chantage gelijken. Nu vernemen wij enkele feiten, die op de rol van Het Finantieel Weekblad een zeer eigenaardig licht werpen.

Een half jaar geleden trachtte de Keyserbank alias Abbing een transactie tot stand te brengen tusschen de Amsterdamsche Grondbrief Bank, directeur Paul Loeb en de Industrieele Disconto Mij, met als doel overdracht van de meerderheid der aandeelen A.G.B. aan de I.D.M. Daartoe deed de Keyserbank een voorstel aan de aandeelhouders der A.G.B. tot overname hunner aandeelen tegen ƒ 30.— per stuk. Commissarissen der A.G.B. vonden dezen prijs te laag en adviseerden dienovereenkomstig de aandeelhouders om dit voorstel niet te accepteeren. Bovendien weigerde de jood Paul Loeb zijn medewerking, daar hij slechts als directeur wenschte af te treden na betaling van een vrij hooge afkoopsom. De zaak was daarmede oogenschijnlijk op het doode spoor, tenzij men de Directie en Commissarissen met het een of ander zou kunnen dwingen, hun standpunt te wijzigen. Voor dit plannetje werd Van der Meulen in den arm genomen en prompt volgde een serie artikelen in het Finantieel Weekblad, alsmede eenige eigengemaakte „vragen en antwoorden", waarin Commissarissen en Directie der A.G.B. op een verschrikkelijke manier werden aangevallen en afgemaakt. Als tegenmaatregel namen Commissarissen der A.G.B. het Amsterdamsch Effectenblad in den arm (waar blijft onze objectieve en neutrale Finantieele Pers?), die keurig zorgde voor eenige prachtige artikelen omtrent de A.G.B., zoodat aandeelhouders het maar verstandiger vonden hun aandeelen niet aan de Keyserbank te verkoopen.

Karel Abbing had echter de macht van een dergelijk wapen ontdekt en verwekte enkele maanden later bijna een incident door dit wapen aan het verkeerde adres te gebruiken, n.l. bij de in ons nummer van 2 Augustus gepubliceerde beleening der aandeelen Zwanenberg's Vleeschwaren en Conservenfabrieken bij de N.V. Hollandsche Bank Unie. Tijdens de desbetref-

(Vervolg op blz. 9).

fende bespreking tusschen Abbing en

Over „CANT" en de politieke po-grafie van „Jehova's getuig".

„De Engelschen", zegt Theodoor Fontane, „zijn een merkwaardig volk. Ze zeggen Christus, en ze bedoelen katoen."

Ze zijn in die opvatting helaas maar al te consequent. Het blijft niet bij katoen. Ze zeggen Christus en bedoelen het Britsche Empire. Ze zeggen moreel en bedoelen gunstig voor den Britschen buidel. Ze hebben een eigen merkwaardige moraal theologie, welke geen ander volk bezit: hun befaamde „cant".

„Cant" is het vermogen, om iedere daad, wanneer zij maar in het voordeel van het Britsche Empire is, als edel, moreel-verantwoord en Godgewild te zien, hoe gemeen, doortrapt of atheïstisch zij ook mag zijn. Kenmerkend hiervoor is bijv. de jongste uitspraak van den aartsbisschop van Canterbury ter verdediging van het Britsch-Russisch bondgenootschap: „Ik zou ook met den duivel een bondgenootschap aangaan, wanneer hij bereid was, om tegen Duitschland te vechten...."

Is het duidelijk genoeg? Duitschland is op het oogenblik de boosdoener, die de rotte rust der heeren plutocraten verstort, DuDitschland zit op het oogenblik Engeland dwars. Daarom is iedere daad — ook een bondgenootschap van het „christelijke" Engeland met de godsdienstvernietigende Sowjets — waardoor Engeland deze dreiging tracht af te wenden, moreel gerechtvaardigd en goed.

De hieruit te trekken conclusies voeren ons echter nog iets verder. De aartsbisschop van Canterbury is niet het eerste hysterische oude wijf op een hoogen kerkelijken zetel, zijn uiting staat niet op zichzelf. Door de eeuwen heen zijn er telkens weer soortgelijke uitspraken gedaan door lieden, die in „cant" waren opgevoed. Deze uitspraken, welke de consequentie vormen van het stelsel dat Engeland geleerd heeft, en waaraan het te gronde zal gaan, toonen ons, welke de hiërarchie in het heelal naar Engelsche begrippen is.

Bovenaan staat het Empire met al zijn directe of indirecte belangen. Die voorrang wordt niet bepaald door Engelands daden; die is eeuwig en onaantastbaar, wat Engeland ook doet. Daar beneden staat het Common Prayer Book, dan volgt de „Church of England", en daaronder komt hun God — een oudtestamentische, zeer wraakgierige en bloeddorstige oude heer, wiens beweringen echter wel min of meer overdreven zijn, wanneer men in aanmerking neemt, dat hij tenslotte maar een ondergeschikt ambtenaar is volgens de Britsche opvattingen. Immers de aartsbisschop van Canterbury — en van zulk een hoogwaardigheidsbekleeder mag men toch tenminste vastheid in de leer verwachten — verklaart, gaarne met den duivel — dus kennelijk tegen God, of althans tegen het goede aangezicht Gods — te willen pacteeren, als het maar tegen de vijanden van het Empire gaat.

Waartoe een dergelijke verheerlijking van een in geenen deele bloedgebonden machtspositie van een staat voert, is duidelijk. Het orthodoxe Christendom — welke middelen overigens gaarne worden benut — wordt hier, wat zijn invloed op de volksziel betreft, uitgeschakeld. Maar ook het geloof der modernen, dat God zich in eigen ras e volk openbaart, vindt hier geen ho vast. Er blijft geen levende godhei over: een verstarde machtsidee zonde inhoud moet als hoogste gelden. Ho kan zulk een geloof aan dit volk echt wetten en een levende moraal geven Wat zal er overblijven, wanneer dit a godsbeeld ineenstort, in dezen herfst, o in den volgenden zomer? Een leeg ontworteld volk, niet meer in staat, zich uit eigen kracht op te richten, welks Germaansche bestanddeelen pas na generaties weer bij machte zullen zijn, in de eerste geestelijke behoeften te voorzien.

Het ligt geheel in de lijn van deze „cant"-lieden, om te trachten, de leer van hun dooden god: de Britsche macht, naar het vasteland over te brengen. Dat geschiedt dan ook geregeld. De zender Münchhausen en baron van Blankenstein houdt er zich bij tijd en wijle mee onledig, en een bepaalde groep „Nederlanders", wien het welzijn van dit, hun eigen volk, koud laat, doet dapper mede.

We zouden deze dilettantistische „cant"-propaganda hier te lande nog aan domheid kunnen wijten; anders staat het echter met de direct pornografische producten, welke door een godsdienstige" groep, „Jehova's getuigen", hier worden verspreid.

„Jehova's getuigen" is een secte, welke vóór het begin van dit jaar nog nimmer eenig blijk van leven had gegeven, maar welke dit jaar plechtig inzette met het plakken van blauwe briefjes op de trampaaltjes met de mededeeling, dat zij werd vervolgd.

Nu weten wij wel, dat de conjunctuur voor nieuwe sectetjes uitermate gunstig is, en dat men groote aantrekkingskracht op de massa kan uitoefenen, al ware het alleen maar door een kaasbonnenevangelie te prediken als in den loop van het vorige jaar te Laren geschiedde, waar een zwartgaren-evangelist een distributie-ambtenaar en tweemaal honderduizend kaasbonnetjes bekeerde. Wij zijn dan ook niet kinderachtig genoeg, om iemand het streven naar een dergelijk heilig ideaal te misgunnen. Van de distributiebescheiden der ánderen moeten ze afblijven, en voorts wordt verwacht, dat ze zich binnen de perken van het burgerlijk fatsoen houden. We kunnen toch niet alles tegelijk opruimen, dus wanneer er hier of daar voorloopig nog wat wordt voortgekliederd, laat ons dat koud. En och, wanneer ze dan op trampaaltjes willen vertellen, dat ze worden vervolgd, wie zal het hun kwalijknemen? Het is natuurlijk vervelend, wanneer je jezelf belangrijk acht, en niet wordt opgemerkt. Maar wie zou het een onschuldigen meneer Smit kwalijk nemen, wanneer hij hier en daar een biljetje plakte met „Smit is een groot man!" „Smit is toch wel zoo'n buitengewoon groot man!"?

Maar nu zijn de dames te ver gegaan. Ze hebben zich aan de pornografie ge- zijn eenige boeken in de Oudheid geschreven, door groote kenners het Jodendom, welke vrij krachtige en en drastische maatregelen ben, met de bedoeling, om aan de nalige wonderen van deugd en arheid te leeren, van hun dienstn af te blijven, wanneer er iemand buurt was, en niet te zwendelen getuigen. De opstellers dezer geten zijn wel doordrongen geweest e zwaarte hunner taak. Dat blijkt ler woord. Het is één branden en len, kruisigen en afslachten. Hier nen kokende pek neerregenen, omt brandende zwavel uit den . Ginds wordt men gebraden en sterd, hier worden oogen uitgeof harten uitgescheurd. Dat dit Testament zonder een gezonde ring en zonder censuur op de al ele en geraffineerd-joodsche ge- — wij denken aan het boek aan het verhaal van Dina en oeders in de stad Sichem, en aan ters van Lot, om maar enkele te — nog steeds in de handen van n en kinderlijke volwassenen alt reeds te betreuren. Maar dat dsangst, welke in den goedgen Noordschen mensch bij eschrijvingen wel moet opls middel wordt gebruikt door bonnensecte in dienst van het sche Empire, dat is iets, waarniet accoord kunnen gaan.

in het verleden al dominees te veest, die hun macht over de sbruikten ten bate van eigen standje. Wat hier gebeurt is g veel erger. Men licht de distische gedeelten uit deze ge geschriften en zegt dan: „Kou is het nationaal-socialisme de God is-der tegen. Wat wil je? Wig in de hel? Lees vers zus en zon maar eens na! En kijk eens in baring, wat er allemaal te gestaat, wanneer je je aan de ver zijde aansluit.... Nou, wij zijn de zijde, wij en het Britschhe Imp want de Booze is belichaamd in reede dictatoren...." (Heeft één lieden wel eens een foto van itler met kinderen gezien?)

Zen Jehova's getuigen aan hun ngeld. En daartegen hebben wij bezwaren. Wij gaan er niet mee d, dat de dames de nervositeit volk uitbuiten voor het verloren e zaakje. Wij vertrouwen dan t de bevoegde autoriteiten het hillen doen om een einde te make het misdadig bedrijf van deze Joden, die mogelijk niet naar ede, maar zeer zeker wel naar eest, echte semieten zijn. Missc t een simpele scheiding van hen en kanaries voldoende zal blim hen tot andere gedachten te n, misschien ook, dat een maand nenbikken in passende omgevn kan overtuigen van de schade van een teveel aan vrijen ijeld.

Dat v leidsters van het stel. De eigenlijers zullen pas hun loon krijgen, eer het hakenkruis van den Lon en Tower waait!

Ariërs in de KUNST.

Herhaaldelijk vestigden wij de aandacht onzer lezers op de wantoestanden in de Nederlandsche kunst-bedrijven, meer speciaal daar waar het ging om joden, en hun invloed bij de door hen als „gebruiken" ingevoerde maatregelen, welke laatste altijd op de werkers en werksters in het beroep drukten en slechts voordeelen voor de dwingelanden, of te wel uitzuigers, brachten.

Het is echter niet voldoende te laten zien hoe het is geweest, en vaak nog is, wanneer men niet tevens zegt hoe het zijn, of worden moet. Een unieke gelegenheid om u daarover in te lichten verkreeg een onzer medewerkers tijdens zijn verblijf „in het hol van den leeuw" — in Duitschland! Duitschland van het theoretische nationaal-socialisme zoo als wij dat uit boeken en propaganda, brochures en redevoeringen kennen, doch dat ook het Duitschland is van het in de praktijk gebrachte nationaal-socialisme, zooals wij dat zoo gaarne zien.

Hij had zich langs officieelen weg in verbinding kunnen stellen met de „Reichs Kultur Kammer", „Reichs Theater Kammer", „Reichs Film Kammer" of de „Reichs Rund Funk" om U officieele gegevens respectievelijk betreffende Kultuur (Muziek, Beeldhouwkunst, Architectuur etc.), Theater, Film en Radio te kunnen voorzetten, gegevens die misschien ten deele bekend zijn.

Met zijn aangeboren vrijmoedigheid echter heeft hij een anderen weg bewandeld: n.l. die van het persoonlijk, vriendschappelijk contact. Zoo is hij tot de volgende conclusie gekomen.

Allereerst denke men nooit of te nimmer dat onder het nazi-regime minder gewerkt kan worden dan vroeger. Wel wordt er aangenamer en harder gewerkt. Voor kunstenaars is er een pracht arbeidsveld, voor kunstemakers geen schijn van kans. Neen, heeren en dames artisten, **in Duitschland schrijft men Arbeid met een hoofdletter!** Een cabaretière die zich jarenlang met een „jiddische memme" tracht te onderhouden, benevens steun van een joodschen persmuskiet; of een „Koning der Apachen" met een schoon klinkenden Franschen naam, geboren en getogen op het Waterlooplein te Amsterdam, noch een „Spaansche" danseres uit dezelfde wieg stammend, leven in Duitschland langer dan de bekende ééndagsvliegen. Het is alles werken wat de klok slaat! En hoe! Geen gekanker, geen gekuip of geroddel, (hoe bestaat het, hoort men ze op het Rembrandtsplein zeggen!) maar aanpakken, helpen en elkander begrijpen.

In Berlijn sprak hij met een Rotterdammer, van beroep variété-artist, en vroeg hem omtrent het werken daar. Zijn antwoord was: „Als je niet iets anders presteert dan door het Volk gevoelde kunst kom je in mijn vak niet eens in aanmerking. Dat was bij ons anders! Als je maar vreemdeling was of joden-vriend was je bed gemaakt! Ik werk nu reeds 6 maanden „in de provincie" en nu voor twee maanden in Berlijn — maar fijn hoor!" In Hamburg trof hij een heele troep Hollanders, een orkest, toevallig allen Rotterdammers, die vaak in Amsterdam en de provinciesteden hadden gewerkt. Ook zij waren vol lof over arbeidstijden, hun vrijen dag en hun behandeling door directies en personeel in de concertzalen waar ze hadden gewerkt.

Bij een revue-gezelschap dat in een kleine Duitsche stad bijna alles door brand verloren had werkten tooneelpersoneel, directie en balletmeisjes tezamen met de solisten bijna een week, dag en nacht door, tot alles weer op pooten stond. Dit kon natuurlijk mede door het ter beschikking gestelde bedrag aan schadevergoeding, dat de officieele instanties vaststelden en toewezen. Een der meisjes vertelde hem, dat, toen zij korten tijd door een bedrijfsongeval tijdens repetities, niet kon werken (enkelblessure) zij haar ziektegeld had uitgekeerd gekregen (dat hier ook betaald wordt), aangevuld door de directie tot vol loon, terwijl ze door allen op buitengewone wijze was verwend geworden. Haar dankbaarheid kon ze alleen toonen door, zooals de anderen dat ook deden, 100% van haar arbeidsvermogen te geven. Van bedanken geen sprake, het werd als plicht beschouwd. Dit geval was geen uitzondering omdat zooals de „hatelijke" misschien zal denken, het hier om een mooi vlot meisje ging; doch een decorateur, die een infectie tijdens en door zijn arbeid kreeg, genoot een niet mindere en gaarne gegeven behandeling van overheidswege, van zijn directie en van zijn mede-arbeiders, of deze nu wel RM 100.— of RM 10.— per dag verdienden, (op jaarcontract met 4 weken vacantie!).

Aan de Staatsopera's en Stads Theaters is de toestand niet minder gunstig. In een onderhoud met dèn tooneelmeester en zijn staf aan een burger-„Mittagstisch" hoorde hij veel over de verdwenen wantoestanden die vroeger onder artisten en verder theater-volk, b.v. de muzikanten, hadden geheerscht. De eerste tenor en de paukenist groeten nu elkander niet alleen ongedwongen, maar weten ook wat elkander hoogachten beteekent.

Dit alles, Nederlandsche artisten, uit welke branche ook, schrijft hij ons, omdat hier voornamelijk slechts één factor tot veel verbetering bijdroeg. Een factor die ook bij U voor het grijpen ligt! Het waren niet alleen sociale wetten en voorschriften die verbetering brachten, neen, voor een groot deel is de overwinning op „Schmiere", bedrog en corruptie behaald door **den geest van kameraadschap.**

Voor werkelijke kunstenaars is **het nationaal-socialisme en zijn kameraadschapsgeest** een eerder te begrijpen en te verwezenlijken wenschdroom, omdat het, evenals des kunstenaars gave, geen grenzen, door menschen op de wereldkaart getrokken, kent!

Gij kunstenaars, werkzaam aan de opera te Milaan als prima-donna, of als pianist in een 3-mans orkestje te Buiksloot, gij allen kunt en behoort mede tè werken aan den geestelijken opbouw van ons ras, hoe groot of hoe bescheiden uw aandeel ook moge zijn. **Het is altijd belangrijk.**

OP DE HOEK.

„Revolutionair".

Ik heb hem jaren gekend...... jaren met 'm samengewerkt, 'm leeren waardeeren als werker, als goeje, beste knul! Knùl! Want dàt was ie, in heel zijn sloomige doen en zijn gezellige laten: boodschappen halen, koffie schenken, krantje lezen en voeten-vergeten-te-vegen.

Toen hij mij pàs kende (we werkten samen op eenzelfde fabriek), ontliep hij me meestal als we naar huis gingen, ofschoon we vlak bij elkander woonden. Later veranderde dat: zag hij in den woelgeest die ik was, ook den medemensch, den mede-arbeider: hoort 'ie me knikkend aan als 'k 'm wakker trachtte te roepen uit zijn lethargische dommeling. En nu ben ik 'm wéér tegengekomen en ook hij is...... revolutionair geworden, toen hij me dat vertelde, hij zelf, op zijn ouwe maniertje: „Ja zie je, nou ben ik zie je, ook maar lid, want zie je......" schrok ik: héftig...... was ik ontdaan...... heb ik die nacht niet geslapen...... besefte ik de verwording! Niet van hèm...... maar van de revolutie!

Wat is „revolutionair-zijn"? 't Is NIET het ontevreden-zijn, 't in opstand komen tegen rot-toestanden, tegen hongerloonen, tegen onrecht, tegen uitbuiting! 't Is NIET het wachten tot je de macht wordt toebedeeld, mèt of zònder de hulp van één of anderen sterken vriend! 't Is NIET het hoera-roepen als je een belastingplaatje of zoo iets niet meer behoeft te betalen! 't Is NIET het wegkloppen van een gerechtvaardigd pak slaag op een stelletje schoften, waarvan ieder weldenkend mensch al lang oordeelde dat ze 't verdiende en noodig hadden.

Was dàt alles „revolutie" dan zou de dag niet ver meer zijn dat de „revolutionairen" uitstierven wegens gebrek aan argumenten!

Revolutionair-zijn...... dat is: DADEN STELLEN...... nu...... morgen...... altijd weer! Dat is RUSTELOOS ZIJN! Dat is VECHTEN voor haast onbereikbare Idealen...... en dóórvechten, óók als je de Macht hebt! Als al die gekoesterde, simpele eischen werkelijkheid zijn geworden! Als de nieuwe-denkbeelden-van-nu ingeroest zijn en wéér vervangen moeten worden door nieuwe! Als er wéér heilige-huisjes afgebroken moeten worden......

Ik heb hem jaren gekend...... en toen ik hem hoorde praten over het nationaal-socialisme dat kwam...... over het wonder dat komen ging en alle ellende zou wegvagen: DE MACHT...... heb ik de Revolutie betreurd, wier strijders slechts Rust en Reactie als diepste innerlijk verlangen kennen...... ook al dragen zij den naam van „Nationaal Socialist"...... ook al dragen zij blinkende insignes...... Revolutionair dat bèn je! Dat kun je nooit en nimmer wòrden! Maar gelukkig leven zij nog, al zijn zij niet altijd kenbaar aan blinkende of kleurige uithangborden......

SOMMIGE nationaal-socialisten in Nederland, die van verbazing hun handen ineenslaan, wanneer zij in de dagbladen lezen hoe de Duitsche overheid welbewust op tal van vooraanstaande posten in ons land bekwame nationaal-socialistische ambtenren en regeerders benoemt, schijnen niet te zien, dat deze medaille voor ons volk nog een keerzijde heeft. Want ofschoon het aantal nationaal-socialisten die leidende posities bekleeden, steeds toeneemt, de sabotage der nieuwe orde van de zijde van hen die haar niet welgezind zijn omdat zij er persoonlijk niets goeds van mogen verwachten, duurt onverminderd voort. Terwijl eenerzijds tal van nationaal-socialisten zich inspannen om naar beste krachten op alle terreinen des levens de chaos en ontbinding van voorheen te doen plaats maken voor orde en levenskracht, voeren de overgebleven representanten van het oude régime een verbeten en meedoogenloozen strijd tegen al het nieuwe, en verwaarloozen of benadeelen de belangen van het volk in ernstige mate ten einde hun eigen standje te kunnen ophouden. Wanneer wij zien, hoe allerwegen op en rond de hoogste posten in het land, op departementen en regeeringsbureaux, bij officieele instellingen van socialen, economischen, agrarischen of opvoedkundigen aard de nieuwe orde met voeten getreden wordt, dan meenen wij, dat er voor de nationaal-socialisten in dit land thans nog allerminst reden tot juichen is. Integendeel, wij vragen ons af, hoe wij, en duizenden oprechte nationaal-socialisten met ons, nog langer de officieele Nederlandsche terreur zullen moeten dulden, die in Den Haag haar oorsprong heeft. Hoe veelzijdig, hoe alomvattend en hoe geraffineerd deze terreur is, kan de niet ter zake kundige lezer zich onmogelijk voorstellen. De middelen, die gebruikt worden door hen, die thans nog de organen van onzen staat beheerschen, dienen niet slechts om ons volk verre te houden van de kennismaking met de nieuwe socialistische orde en haar zegenrijke gevolgen, neen, zij dienen óók, zij dienen juist om het Duitsche bewind zand in de oogen te strooien. Het geval der zgn. O.Z.O.-Commissie, die zich aan de Duitsche overheid had opgedrongen, en nu trachtte onder hooge bescherming een nieuw plutocratenrégime in Nederland in te voeren, staat geenszins op zichzelf. Zoo heeft een secretaris-generaal, die wij hier niet nader zullen noemen, maar wiens naam voor iederen Nederlandschen nationaal-socialist walging beteekent, het gepresteerd een verordening van den Rijkscommissaris door een eigen besluit, dat afwijkingen op deze verordening toestond, zoo goed als geheel buiten werking te stellen! Andere instanties interpreteeren Duitsche verordeningen zoodanig, dat haar consequenties geheel andere worden dan bedoeld was. Soortgelijke praktijken doen ons denken aan den jood in Amsterdam, die een radiowinkel binnenstapte en zich een nieuw toestel verschafte. Op de vraag van den winkelier, of hij wist daarmede een verordening te overtreden en dus strafbaar te zijn, antwoordde hij: „Ik strafbaar? De verordening zegt, dat wij onze radio's moete inlevere, maar niet, dat wij geen nieuwe moge koope!"

OFFICIEELE TERREUR. HOE LANG NOG?

Met verbijsterende sluwheid weten de wanregeerders van voorheen zich te handhaven of zelfs hun positie te verbeteren. Dat zij daarbij allerweg den steun genieten van collega's en broeders van gelijke gezindheid behoeft geen betoog. De strijd van nationaal-socialistische instanties, vooral van die, welke in voortdurend contact zijn met het regeeringsapparaat, zooals bijv. de verschillende fronten, is onnoemelijk zwaar. Er zijn departementen, met hun geheelen aanhang van crisis- en andere bureaux, waar de nationaal-socialisten vanaf den secretaris-generaal tot aan den jongsten bediende toe, tegengewerkt, misleid, bedrogen en daarenboven nog gehoond worden! Hoe zou het ook anders kunnen, wanneer op dit bureau een halfjood den scepter zwaait, op gindsche instelling een vrijmetselaar van hoogen graad, elders een verstokte Rotary-liberaal? Ja, wanneer zelfs een secretaris-generaal van joodschen bloede is?

De Nederlanders zijn een overwonnen volk. Als zoodanig hebben zij te aanvaarden wat ons opgelegd wordt. Maar wij, Nederlandsche nationaal-socialisten, die steeds gewaarschuwd hebben tegen het onrecht en de wantoestanden van voorheen, wij kúnnen niet langer verdragen, dat wij nu nóg steeds het voorwerp zijn van misleiding en bespotting der departementale ambtenaren, die tegen den geest van den nieuwen tijd in aan hun plaatsen blijven kleven. Wij weten, dat duizenden onzer de handen jeuken om in Den Haag schoon schip te maken onder de gewetenlooze bedriegers van al wat nationaal-socialist is in dit land! En wij weten evenzeer, dat het oogenblik, waarop zich dit vonnis zal voltrekken té sneller nadert, naarmate de officieele terreur toeneemt. Mogen daarom het juiste woord en de juiste daad te elfder ure verhinderen, wat nù onafwendbaar schijnt!

DE Secretaris-Generaal van Opvoeding, Wetenschap en Kultuurbescherming heeft bekend gemaakt, dat met ingang van 1 September joodsche leerlingen van welke onderwijsinrichtingen ook — met uitzondering van de hoogescholen, die reeds maanden geleden aan de zgn. numerus clausus zijn onderworpen — nog slechts onderwijs mogen ontvangen van joodsche leerkrachten.

Het gevolg van deze maatregel — die blijkens een latere mededeeling per 1 October definitief in werking treedt — is, dat joodsche en arische leerlingen en leerkrachten in den vervolge volkomen gescheiden zullen zijn. Nederlandsche kinderen zullen weldra op school niet meer met joodsche kinderen hoeven te verkeeren. Na de verwijdering der joodsche leerkrachten dus nu die van de joodsche leerlingen, een maatregel die psychologisch wellicht van nog grooter belang is. Hoeveel voldoening dit besluit van den Secretaris-Generaal ons nationaal-socialisten ook moge geven, wij moeten wèl bedenken, dat hiermede slechts een normale, gezonde toestand **hersteld** is en niets meer. De abnormale en ongezonde toestand was die der Joodsche bevoorrechting, ook bij het onderwijs. Het nationaal-socialisme maakt aan alle volksvreemde bevoorrechting een einde en wijst daarbij in het bijzonder den joden hun rechten èn plichten. Want het zijn vooral hun plichten, die dit grenzeloos arrogante en hoogmoedige volk indachtig moeten zijn, indien zij temidden van het gastvolk een draaglijk en rustig bestaan wil leiden.

Wij willen in verband met de nieuwe onderwijsmaatregelen nogmaals herhalen, wat in ons blad reeds meermalen naar voren werd gebracht: de zuivering van het onderwijs is niet volledig zoolang de **verjoodschte,** democratische, orangistische en anti-nationaal-socialistische elementen onder de leerkrachten in de gelegenheid blijven hun gif te spuien in de klas en de kinderzielen te verpesten met hun schandelijke opvoedingsmethoden. Ook van de witte Joden moet het onderwijs bevrijd worden. Het is niet meer dan billijk, dat bij de volksvoorlichting en volksopvoeding **iedere** plaats bezet wordt door een nationaal-socialist, die bereid is, neen, die popelt, om de jeugd den weg te wijzen naar de nieuwe gemeenschap, waarin zij de vreugden zal vinden, die zij zoolang reeds verbeidde. Moge ook déze zuivering van ons onderwijs met de meeste voortvarendheid worden ondernomen!

WERELDGEBEUREN VAN DEZE WEEK

HET STADIUM VAN DEN WERELDOORLOG.

In onze beschouwing van vorige week gaven wij reeds te kennen, dat de Britsch - Russische bewering omtrent de aanwezigheid van ca. 5000 Duitschers in Iran, die een bedreiging van de „neutraliteit" van het land zouden vormen, slechts een voorwendsel was tegenover de buitenwereld, dat moest dienen tot bemanteling van de werkelijke bedoelingen der invallers: de beheersching van de naar den Kaukasus voerende verkeerswegen, in het bijzonder van den Trans-Iraanschen Spoorweg, en van de petroleumvelden. Onze meening is naderhand door een officieele verklaring uit Londen op onverdachte wijze bevestigd, terwijl ook de Britsch-Russische eischen, die na het staken der vijandelijkheden aan de nieuwe Iraansche regeering zijn voorgelegd, geheel in overeenstemming daarmede zijn.

De Britten en Bolsjewisten vinden bij hun aankomst in het land van den Sjah, dat zij nu gaan bezetten, een uitstekend wegennet, ten deele uitgevoerd, ten deele nog in aanleg. Daarenboven zijn tal van plaatsen door spoorlijnen of wegen op den Transiraanschen spoorweg, die loopt van Bendersjapoer aan de Perzische Golf naar Bendersjah aan de Kaspische Zee, aangesloten. Van Teheran naar Tiflis in den Kaukasus leidt een goede autoweg. Daardoor wordt het door de Britten beoogde transport van oorlogsmateriaal voor de bolsjewistische bondgenooten — ongetwijfeld meer in het bijzonder ter ondersteuning van de geslagen legers van maarschalk Boedjenny in de Oekraïne, die Ruslands erts- en oliecentra moeten beschermen — aanzienlijk vergemakkelijkt.

Tallooze belangrijke gebeurtenissen, die in tijden van wereldrust het stof der publieke agitatie hemelhoog zouden hebben doen opwaaien, worden nu slechts als een phase in het groote omwentelingsproces gezien — en daardoor snel, vergeten. Toch zal men zich herinneren, dat de inval in **Iran** op Zondag 24 Augustus niet een geval op zichzelf is, doch dat Engelsche troepen op Zondag 8 Juni Syrië binnenvielen, en na betrekkelijk korten strijd de Franschen tot capitulatie wisten te dwingen, waardoor Syrië Britsch machtsgebied werd, aansluitend aan **Transjordanië, Palestina** en **Egypte** eenerzijds en aan **Irak** anderzijds, welk laatste rijk begin Mei van dit jaar werd geplaagd met Britsche troepenlandingen op groote schaal, waardoor op Zondag 4 Mei de vijandelijkheden ontbrandden, die ook leidden tot een algeheele Britsche bezetting van het land. Iran is dus eigenlijk niets anders dan de laatste schakel, die gesmeed werd in een goed geconstrueerde Britsche machtsketen van Middellandsche Zee naar Indischen Oceaan — van Egypte via de zoojuist bezette gebieden en **Voor- en Achter-Indië** naar **Singapore**.

Gezien deze situatie en gezien de steeds toenemende spanningen en verwikkeling aan de Oostkust van het Euraziatisch continent, mogen wij gerust zeggen, dat **thans het stadium van den algeheelen wereldoorlog bereikt is.** Dit hoeft immers niet in te houden, dat er ook over de geheele wereld g e v o c h t e n wordt; het feit, dat zich overal de frontlijnen afteekenen, die de al dan niet bewegende grenzen zijn van vijandige machtsgebieden is voldoende om de aanvaarding van den totalen oorlogstoestand op de aardbol te billijken.

In groote trekken is de situatie aldus: De strijd die woedt, is de strijd van het jonge, frissche Duitschland, van het ontwaakte Germanendom, ja van een geheel nieuw Europa, tegen de machten, die het zoolang geknecht hielden, doch die er niet thuis hoorden. Het is de strijd van een waarlijk-socialistische ordening tegen een kapitalistisch-bolsjewistische ontworteling; van volksgeloof tegen atheïsme en schijnvroomheid; van levensaanvaarding en levensverheerlijking tegen levensontkenning; van een rasbewuste gemeenschap-inwording tegen haar joodsche en ontaarde overheerschers van vreemden huize. Om in bekende begrippen te spreken: de strijd van het g o d d e l ij k e tegen het d u i v e l s c h e.

In dezen strijd heeft de ordenende wil der schepping de Europeesche volkerengemeenschap — rond haar Duitsch-Germaansche kern — geplaatst tegenover de Angelsaksische, Joodsche en verjoodschte wereld. Slechts Japan, Europa's antipode, staat mede aan onze zijde.

De fronten van dezen geweldigen strijd zijn geteekend. Niet overal liggen — zooals in Rusland — vijandelijke legers tegenover elkaar. Doch onmiskenbaar is het naar elkaar toeschuiven van alle fronten, een langzaam opdringen der militaire machten, een uitbreiding der machtsgebieden, zóólang tot de zwaar geleden tegengestelde polen elkaar te dicht naderen en de vonk ontspringt. Nòg is Turkije een bufferstaat tusschen Duitsch en Britsch machtsgebied — maar éénmaal zullen de Duitschers het Zuiden van den Sovjetstaat hebben gereinigd, en wie verwacht dat Turkije aan de worsteling die dan ontstaat zal ontkomen? Nòg is Thailand begeerd door Japan en de Angelsaksers; eenmaal zullen ook in dit land de fronten botsen. Nòg zijn de Portugeesche bezittingen van Portugal alléén; eenmaal zullen Europa en Amerika ze de zijne willen noemen. **De oorlog is geworden tot een wereldoorlog, en wij, Germanen, hebben tot taak de wereldvijanden van onze Germaansch-Europeesche samenleving te vernietigen. De onbreekbare kracht van onze nationaalsocialistische levenshouding en wereldbeschouwing zal ons de zege bezorgen!**

AANEENSCHAKELING VAN SUCCESSEN

Wij spraken boven reeds over de aaneenschakeling van grootsche en imponeerende gebeurtenissen, die het wereldgebeuren van vandaag vormen. Doch door de veelheid van indrukken, die de mensch moet verwerken, dreigt hij het **gevoel** voor hun werkelijke waarde te verliezen. De val van een stad, de vernietiging van honderdduizenden soldaten, van tienduizenden tonnen scheepsruimte, van duizenden tanks en vliegtuigen.... het zijn evenementen van alledag, en de indruk van een gebeurtenis verliest zich in dien van de volgende. Toch is het goed, dat wij een oogenblik onze gedachten bepalen bij de exponenten der geweldigste machtsontplooiing aller tijden, die schijnbaar onaantastbare millioenenstaten doet ineenstorten en het geheele wereldbestel laat schudden op zijn wankele peilers.

Wij geven hieronder een korte samenvatting van wat zich in één week tijds afspeelde rond één enkele wereldmacht: Duitschland.

Zondag 25 Augustus maakte het O.K.W. bekend, dat Duitsche overzeestrijdkrachten 25 vijandelijke vrachtbooten van tezamen 148.200 ton hadden vernietigd, waarvan 21 booten (122.000 ton) uit één enkel convooi. Slechts 8 schepen wisten Portugeesche havens binnen te loopen. Bovendien werden 3 bewakingsvaartuigen vernietigd. — Achter zoo'n simpele mededeeling uit het hoofdkwartier gaat de strijd van honderden soldaten der marine schuil, de dagen-, weken-, soms maandenlange stille strijd op eenzame wateren: wachten, spieden, varen, en weer: wachten, spieden, varen. Tot de opgekropte strijdlust zich eensklaps ontlaadt in een enkel half uur, in enkele minuten van ondraaglijke spanning, van levensgevaar en doodsverachting. Want het torpedeeren van schepen uit een konvooi beteekent niet slechts zelf aanvallen, maar het houdt ook in: aangevallen wórden. En zouden er wel momenten van ondraaglijker spanning zijn, dan in een duikboot, met water voor en achter, onder en boven, het springen der granaten en het ontploffen der waterbommen te voelen, en te wachten op die éene, die wèl en niét komen kan? Zelden staan er foto's in de krant, zelden worden de daden geroemd van deze stille helden der zee, maar hun strijd is fel en taai, en zenuwsloopend als bij geen ander wapen.

Op denzelfden Zondag wordt het bruggehoofd Tsjerkassy aan de Dnjepr genomen en de vijand over de rivier teruggeslagen. In den strijd bij de Lowat wordt ook daar de vijand over de rivier teruggedreven en verliest hij een omvangrijke buit en meer dan 10.000 gevangenen. — Tobroek en Mersa Matoe worden massaal gebombardeerd. — Britten en bolsjewisten vallen Irak binnen.

Maandag: Great Yarmouth, havens aan de Oostkust en vliegvelden in Engeland gebombardeerd.

Dinsdag: Na hevigen strijd wordt het bruggenhoofd Dnjepropetrowsk genomen. De vijand is nu overal achter de Dnjepr teruggeslagen. Het pantserleger Von Kleist heeft 84.000 gevangenen gemaakt en een enorme oorlogsbuit.

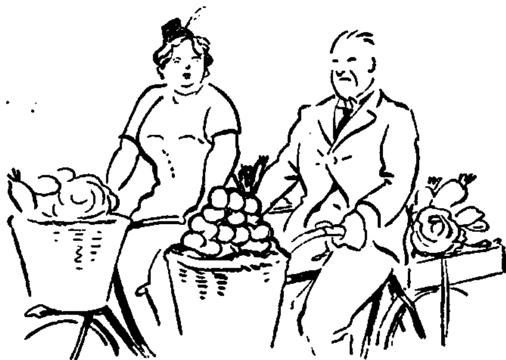
Woensdag: Na hardnekkigen en fellen strijd wordt Welikije—Loeki genomen en het 22ste Sovjet-leger ten Oosten van de stad vernietigd. De Russen verliezen meer dan 40.000 dooden en meer dan 34.000 gevangenen. — Moskou verbreekt de diplomatieke betrekkingen met Teheran.

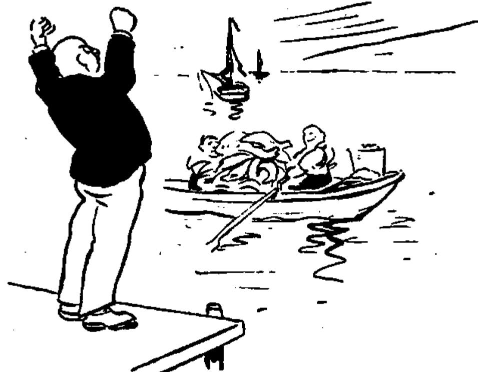
Donderdag: Na zwaren strijd zijn ten Oosten van Salla twee vijandelijke divisies verpletterend geslagen. Vrijwel alle oorlogsmateriaal valt in Duitsch-Finsche handen. — De Estlandsche hoofdstad Tallinn wordt genomen, evenals de oorlogshaven Baltischport. Wederom duizenden gevangenen en een onoverzienbare buit. In de haven van Tallinn 29 schepen tot zinken gebracht en 7 zwaar beschadigd. — Regeeringswisseling in Iran en staking der vijandelijkheden.

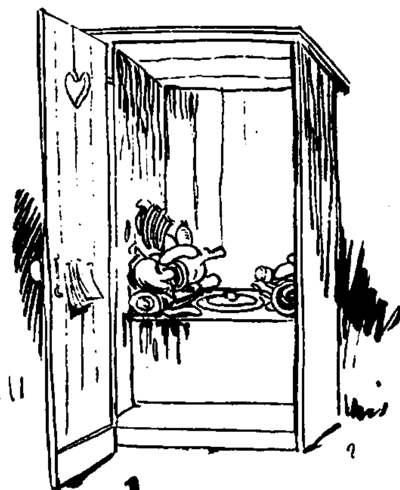
Vrijdag: De vierdaagsche ontmoeting Führer-Duce in het Führer-hoofdkwartier wordt bekend gemaakt.

Zaterdag: Bij Reval zijn opnieuw meer dan 70 Russische schepen vernietigd en talrijke andere zwaar beschadigd. — Wiborg wordt door de Finsche troepen genomen.

En steeds weer Joodsche zwendel

Er is van deze plaats reeds vaker gewaarschuwd tegen verdachte joden en witte joden. Wij zijn genoodzaakt dit illustere gezelschap opnieuw met één te vermeerderen. Het betreft jood L. de Jong, wonende Ruyschstraat 103 boven, Amsterdam (Oost).

Deze jood was tot 1 Mei ambtenaar van het Gemeentelijk Trambedrijf te Amsterdam, dat hem — in overeenstemming met de wonderlijk zachtmoedige ariseeringsbesluiten — nog steeds een bedrag van *f* 105.— per maand uitkeert. Hij vertelt echter aan wie het maar hooren wil, dat hij weliswaar ontslagen is, maar dat het Gem. Trambedrijf zich daar niets van aantrekt. „Ze geven me nog maar steeds in het geheim allerlei karweitjes op te knappen!" zegt hij. Het zou zeer interessant zijn, om eens na te gaan, hoe het honorarium voor „al die karweitjes" in de boeken van het Gem. Trambedrijf wordt verantwoord. Maar dat is nog niet alles. Jood de Jong heeft nog een aardige broodwinning uitgedacht. Hij gaat naar een boekwinkel toe en koopt daar woordenboeken, atlassen, een encyclopaedie of wat zeer courante boekwerken. Die versjachert hij dan op de markt of in een antiquariaat. Dat kan hij gemakkelijk en met winst doen, omdat de gojim in Amsterdam blijkbaar nog steeds niet genoeg leergeld aan de joden hebben betaald. Bij den boekhandel betaalt hij van den prijs slechts een gedeelte en zegt dan beminnelijk: „Ik ben gemeente-ambtenaar. Hier zijn mijn papieren. Den eersten van de volgende maand krijg ik weer mijn salaris. Dan zal ik de rest even voldoen!" Aangezien jood de Jong in een zeer chic pakje van Dias gekleed gaat, vliegen de boekverkoopers er meestal in, en kunnen dan naar hun centen fluiten.

Laatst wilde jood de Jong nu eens een echte goede slag slaan. Hij ging naar verschillende antiquariaten toe — die immers niet geheel en al in joodsche handen zijn — en zei: „Ik heb een heel mooi partijtje goed voor U te koop: woordenboeken, atlassen, en een aantal zeer courante moderne romans. Van alles een honderd stuks." Dit moest natuurlijk een ieder bevreemden, temeer omdat, naar jood De Jong verzekerde, alles geheel nieuw was en toch tegen een aanvaardbaren prijs werd aangeboden. Maar jood De Jong had zijn sjmoes wel klaar:

„Ziet U, er wordt ergens in het land — ik mag niet zegge waar — U begrijp wel waarom — een zaak geariseerd. Nù staat er alleen nog maar een commissaris bove, maar die man mag de jodenmensche wel. U begrijp wel — en nou hebbe ze allemaal same, de advocaat, die de zaak op 1 October moet ariseeren, de commissaris en de eigenare, afgesproke, dat ze de courante werke uit de zaak zulle hale en dan sam-sam doen. Wil U ze hebbe? Lijk het U wel? Nou, dan maak U maar een contrakkie op, met deze punte erin: levering van de geheele partij — U begrijp wel, het mag geen achterdocht wekke — in kleine partijtjes vóór 20 September. Tien procent vooruit, en de rest vier dage na levering. Dan nog dat bij niet-levering van de geheele partij het gestorte bedrag met 4% rente wordt terugbetaald en dat bij niet-accepteering der geheele partij de vooruitgestorte 10% vervalt."

Hoe een Jood den Boekhandel dupeerde.

Nu is echter toevalligerwijze niet de geheele boekhandel zoo stom als de jood wel hoopte. Sommige zaken hebben zelfs wel eens bezoek van nationaal-socialisten, die het oude Stürmer-rijmpje:

„Trau' keinem Fuchs auf grüner Haid'
und keinem Jud bei seinem Eid...."

in hun oor hebben geknoopt. En nu trof de jood het slecht, dat hij zijn tirade net afstak voor het belangstellend oor van een nationaal-socialistischen klant. Die wandelde met het verhaal naar de politie, en de politie rekende den jood in.

Nu zou men denken, dat jood De Jong, die inmiddels in politiehanden raakte, doordat hij in zijn brutaliteit zijn plannetjes te hard vertelde, voor geruimen tijd achter slot en grendel zou zitten. Maar men vergist zich. De Nederlandsche wet kent geen preventieve hechtenis voor dit soort misdaden. De jood, die meer dan duizend gulden „schuld" heeft aan boekhandelaren, die daarvan natuurlijk nimmer een cent zullen terugzien, is inmiddels reeds weer op vrije voeten.

Het is zelfs de vraag, of de jood voor het eerste misdrijf wel strafbaar is volgens de Nederlandsche wet. Immers, hij heeft het grootste gedeelte der gekochte boeken „op afbetaling" gekocht en alleen een encyclopaedie enz. in „huurkoop". Het verschil tusschen beide vormen is, dat bij afbetaling de boeken het onvervreemdbaar eigendom van den kooper zijn geworden, onverschillig welk gedeelte hij ervan heeft betaald, terwijl de verkooper slechts een geldelijke vordering op den kooper heeft. De jood had dus in die gevallen het recht, met de boeken te doen, wat hij wilde. In het „huurkoop"-geval blijven de boeken, tot ze volledig afbetaald zijn, het onvervreemdbaar eigendom van den verkooper, terwijl de kooper deze niet mag verkoopen of beleenen en de verkooper, wanneer de kooper in gebreke blijft, steeds het recht heeft, zijn bezit terug te nemen.

Gelukkig zijn enkele boekhandelaren zoo verstandig geweest, den jood slechts „in huurkoop" boeken af te staan. Die zijn inmiddels ook reeds lang versjacherd, dus daarop kan men hem zeker bestraffen.

Aangezien de jood nu natuurlijk ontkent, dat er van het verhaal over de joodsche zaak iets waar is, valt ook dit moeilijk te bewijzen. Een naam heeft hij immers nergens genoemd!

De geheele affaire is zoo onsmakelijk en zoo typisch-joodsch, dat wij ons afvroegen, hoe een geval als dit — dat natuurlijk niet op zichzelf staat — voorkomen zou kunnen worden.

Wij adviseeren voorloopig de volgende maatregelen:

1. Men zou den joden kunnen verbieden, anders dan tegen contante betaling te koopen, terwijl den handelaren verboden zou worden, anders dan tegen contante betaling aan joden af te leveren.

2. Men zou gevallen als deze kunnen oplossen, door het aan de gojim verschuldigde bedrag te voldoen uit het bij Lippmann, Rosenthal en Co. verzamelde joodsche vermogen en den jood aan nuttig werk te zetten, waardoor hij in enkele jaartjes het door hem

Vervolg: De Bloem van onze „Haute Finance".

de Directie der Bank Unie, pochte Abbing op zijn goede relatie met Van der Meulen; hij behoefde maar te kikken en iedereen, die hij wenschte, werd in het Finantieel Weekblad „afgemaakt". Daar de Bank Unie dit voor zich zelf ook geen prettig vooruitzicht vond, dreigde de geheele beleening te mislukken. Met kunst- en vliegwerk kon echter de moeilijkheid overwonnen worden.

Tenslotte het meest duidelijke bewijs omtrent de bestaande belangengemeenschap Keyserbank/Fin. Weekblad. Karel Abbing, die wanhopige pogingen deed de berooide kas der Keyserbank te versterken, besprak eenige maanden geleden, met een zijner kennissen, de mogelijkheid een mede-directeur bij de Keyserbank aan te stellen, natuurlijk mits een dergelijke persoon ook behoorlijk in het kapitaal der bank deel zou willen nemen. Abbing stelde een storting voor van ƒ25.000.—; daarmede zou het zinkende Bank-schip wel weer een tijdje drijvend te houden zijn. Deze kennis wist wel een zoontje van een rijken papa en afgesproken werd een bespreking tusschen partijen ten kantore der Bank, waarbij ook deze kennis (iemand die jaar en dag in het Finantieel Weekblad was verdacht gemaakt) tegenwoordig zou zijn. Deze bespreking vond plaats en dank zij een meesterlijke rede van Karel Abbing werd papa zoo enthousiast voor het plan, dat het gezelschap het spoedig eens was; besloten werd een algemeene vergadering van aandeelhouders (zegge 1 persoon n.l. Abbing) te houden; zoonlief tot Directeur te benoemen, waartegen Papa ƒ25.000.— in de kas der Keyserbank zou storten. Een dag na deze bespreking vindt de volgende serie telefoongesprekken plaats:

Junior: *Mijnheer v. d. Meulen, hier met S. uit Wassenaar, kent U zekere mijnheer K. en zoo ja, wat is dat voor een persoon?*

v. d. M.: *Afblijven, grootste bandiet die ik ken; Neen, mijnheer deugt absoluut niet en iedereen die met dien man in verbinding staat deugt ook niet. Leest U mijn krantje dan niet?*

Junior: *Hoe is het mogelijk; ik was gisteren met hem bij de Keyserbank. Ja, mijnheer, de Keijserbank, Heerengracht 53, Amsterdam. Ja, mijnheer, met dien mijnheer K. Ja zeker, mijnheer Abbing hebben we gesproken en mijn vader zou f 25.000 storten en ik zou dan directeur worden.*

v. d. M.: *Bestaat niet; ik geloof er niets van; ik zal even mijn licht opsteken en bel U dan onmiddellijk terug.*

v. d. M.: *Juffrouw, is mijnheer Abbing daar? Zeg Karel, hier Jelle. Sta jij in verbinding met dien K.? Nee, dacht ik al, een bandiet; afblijven! Oh, niets bijzonders, een mijnheer S. belt mij en beweert, dat hij gisteren met zijn vader en dien K. bij jouw op kantoor was. Natuurlijk een leugen of een valstrik. Nou dank je wel. Adieu.*

v. d. M.: *Mijnheer S. Jnr.? Zeg, U moet mij geen leugens vertellen; zoo juist heb ik den Heer Abbing gesproken; die kent K. niet eens; laat staan, dat hij daar op kantoor zou komen.*

Junior: *Zoo, wacht U dan maar even, dan zal ik mijn Vader roepen, die is er bij geweest.*

Senior: *Zeker mijnheer v. d. Meulen ik ben gisteren met mijn zoon en mijnheer K. op het kantoor van de Keijserbank geweest en heb den Heer Abbing gesproken. Aardige zaak, ik heb gezegd dat het in orde was. Wat zegt U? Bestaat niet? Maar mijnheer van der Meulen, ik vertel U toch geen leugens?*

v. d. M.: *Mijnheer S. Ik zeg U, dat is een leugen, uitgesloten. Abbing heeft het zoo net zelf gezegd. Overigens alles waar die K. iets mee te maken heeft is slecht, dus afblijven.*

v. d. M.: *Juffrouw, mag ik Mijnheer Abbing nog even. Zeg Karel ik moet je dringend persoonlijk spreken. Ik begrijp er niets meer van; wie liegt er nu, jij of die S.? Ja, vader en zoon houden vol dat ze gisteren met dien bandiet K. bij jouw op kantoor geweest zijn. Ja, ik kom zoo bij je.*

Bij het daarop volgende gesprek tusschen Van der Meulen en Abbing, valt Abbing door de mand en vertelt, dat hij gelogen heeft, om dat hij weet, dat als v. d. Meulen, de naam van K. hoort hij „reeds van woede tegen de tralies vliegt" (woordelijk gezegd), dat hij (Abbing) zoo dringend die ƒ 25.000.— noodig had en bang was, dat v. d. Meulen anders de „affaire" stuk zou maken en wat hij nu beginnen moet, met een leege kas. Tot slot dezer bespreking, belooft v. d. Meulen hem te helpen en zijn „fout" weer goed te maken.

v. d. M.: *Ja mijnheer S. met van der Meulen van het Finantieel Weekblad. Ik heb intusschen nog even voor U geïnformeerd; het is een vergissing hoor. Ja, natuurlijk bent U gisteren op de Keijserbank geweest. Die mijnheer K.? Oh, die heeft er eigenlijk niets mee te maken; nee, eigenlijk is hij alleen maar even mee geweest. Neen, van geen beteekenis. De Bank, mijnheer, prima, eerste klas; kunt U best doen; ja, mijnheer S., is in orde hoor. Nee, zal wel zorgen dat die K. er niets aan verdiend. De Bank? Oh, Abbing, 100 % safe mijnheer S. Tot Uw dienst mijnheer.*

Resultaat S. Jr. is sedert dien werkzaam bij de Keyserbank. Commentaar overbodig. Wij zullen echter bij toekomstige critieken (hetzij zakelijke, hetzij persoonlijke) in het Finantieel Weekblad, met het bovenstaande rekening dienen te houden.

(Vervolg Joodsche zwendel).

„schuldig gebleven bedrag" vermeerderd met den interest zou kunnen voldoen.

3. Men zou dit door-de-mazen-der-wet-kruipen kunnen voorkomen door een „Volksgericht" naar Duitschen trant te stichten, waar dus niet naar de doode letter der wet, maar naar het gezonde rechtsgevoel van het volk wordt geoordeeld.

Het zou dan niet meer mogelijk zijn, dat misdadigers als deze jood De Jong vrijuit kunnen gaan ten koste van de Arische gemeenschap.

Mededeelingen van de Redactie.

Sommigen lezers schijnt de strekking en de herkomst van de artikelen „Meesters der Wereld" en „'n Goddeloos regiem" in ons vorig nummer niet duidelijk te zijn geweest, ofschoon zulks uitdrukkelijk op blz. 4 derde kolom werd verklaard. Wij wijzen er nogmaals op, dat beide artikelen overgenomen waren uit het Katholieke weekblad „De Bazuin" en als zoodanig het stempel van dit blad droegen.

Verschillende artikelen moesten wegens overvloed van kopie blijven overliggen.

DE VAKBEWEGING IN DEN NIEUWEN TIJD.

Vader, is dat Uw wil?

De oude, socialistische beweging heeft, door haar prediking van den onverzoenlijken klassenstrijd, vele verkeerde meeningen bij de werknemers doen post vatten en één der meest typeerende, waarvan wij ook thans nog steeds misbruik maken, is wel het gebruik van het woord „arbeidersklasse". Zeker, wij weten heel wel dat er een groep „arbeiders" bestaat, naast een groep „kapitalisten", maar daarmede is het woord „arbeidersklasse" als zoodanig nog niet gerechtvaardigd. Het woord arbeidersklasse is inderdaad bedoeld om op den werknemer een stempel van minderwaardigheid te drukken en wanneer van den beginne af aan gebruik was gemaakt van een woord als „werknemersklasse" had men nimmer die groote verdeeldheid gezaaid welke thans als het ware het kenmerk is van deze groep menschen in onze samenleving. Dat een directeur van een over millioenen beschikkende naamlooze vennootschap, ondergeschikte van H.H. Joden-aandeelhouders, zich niet direct „arbeider" laat noemen, wanneer hij de beschikking heeft over drie chauffeurs, twee tuinlieden en twaalf kamermeisjes exclusief een werkster voor het grove werk, is te begrijpen; dat zijn procuratiehouder er zijn neus voor optrekt, is minder te billijken, doch dat zijn boekhouder tegen 80 gulden in de maand en af en toe een afgedragen overhemd van meneer zich te hoog acht om zich als lid bij zoo'n „arbeidersbond" aan te sluiten, duidt op een angstaanjagend gemis aan realiteitszin. Maar zoo is de toestand toch maar! De uitdrukking „arbeider met een boordje om" is maar al te goed bekend.

Bij het woord „arbeidersklasse" denkt men in de allereerste plaats aan die menschen welke in de klei en de bagger werken, denkt men aan de zwoegers en de slovers, ziet men handen met eelt, ruikt men boezeroenen en hemden, doortrokken met zweet en rook en dwalm van werkplaats of stokerij. Men heeft later getracht een lapmiddel te vinden in de mooie combinatie „werkers met hoofd en met hand" maar het juiste, het typeerende, iedere twijfel uitsluitende woord „werknemer" werd vergeten.

„Werknemers", zie daar wat wij zijn: wij.... die deze regels op een ex-Koninginnedag schrijven en U: of U nu morgen balansen afsluit of zuiderzeeën droog legt, of Uw mest naar 't land kruit of de chemische verbinding vaststelt van een brouwsel tomatensap in een conservenfabriek.

Deze, willens en wetens door de joodsche marxisten veroorzaakte onteering van den arbeider, werd overgenomen door diegenen, die in naam van den Christen zich met zijn bescherming gingen bemoeien: door de Roomsch-Katholieke leiders, toen zij het Roomsch-Katholieke Werknemers Verbond niet aldus noemden, maar het R.K. WerkLIEDENverbond doopten. Hoort U goed lezer? WerkLIEDENverbond! Neen, dat is geen muggenzifterij, dat is bittere ernst: het opleggen van boven af van een alles deprimeerend minderwaardigheidscomplex: WerkLIEDENverbond: zooals je ook werkliedentreinen hebt: U weet wel: die hokken-op-wielen waar geen blind paard schade in kan doen maar waarmee die lui 's morgens vroeg voor dag en dauw en 's avonds laat naar en van hun werk worden getransporteerd, die er voor geschapen waren om te zorgen dat meneer-de-patroon op tijd zijn dividend kan binnen sleepen en om er voor te zorgen dat de H.H. Joden kunnen speculeeren met de door hèn vervaardigde producten. — Thans is echter dit werkliedenverbond ter ziele, hetgeen wil zeggen dat de Katholieke arbeiders zijn opgenomen in het machtige leger van arbeidskameraden onder Woudenberg, waardoor zij het gekregen minderwaardigheidsgevoel niet meer noodig hebben, waardoor zij zelfstandig mogen gaan denken, waardoor zij als **menschen** zullen worden gewaardeerd en waardoor er bovendien MET HUN HULP gestreden zal worden voor verbetering ook van HUN sociale en maatschappelijke posities, waarbij wij dan nog even de slotwoorden willen herhalen van ons vorig artikel: Ieder arbeider neme zijn plaats in achter de vanen van het N.V.V., want WIE WEGLOOPT VERBEURT ZIJN DEEL.

Dat door de opheffing van den zoo funesten klassenstrijd het doel van het N.V.V. niet meer zou bestaan, is waanzin: het **doel** van het N.V.V. is nimmer en thans zeker niet, de klassenstrijd als zoodanig geweest! Dat was wel het doel van de S.D.A.P., en tegen haar samengaan met het N.V.V. is vele jaren gevochten! Dat het N.V.V. zich voorheen niet kon ontwikkelen zooals de arbeider dat wenschte, was een gevolg van het feit, dat het Verbond alleen in staat was tot het geven van adviezen, het zenden van alle mogelijke nota's van toelichting en het zitting nemen in commissies en andere kostbare praatcolleges.

Thans is echter het N.V.V. de werkelijke vertegenwoordiger van de Nederlandsche arbeiders: let wel: van de NEDERLANDSCHE arbeiders, of zij nu socialistisch, katholiek of gereformeerd zijn. Op het verbond richten zich alle sociale en economische verlangens van het werkende deel der bevolking, en zij worden er onderzocht op hun rechtmatigheid en hun mogelijkheid tot verwezenlijking. Niet iedere, wellicht zeer rechtmatige eisch, kan steeds direct verwezenlijkt worden: bepaalde omstandigheden zullen dit onmogelijk kunnen maken en op een gegeven oogenblik dient er een tusschenweg gezocht te worden. Heeft men eenmaal inzicht gekregen in datgene, wat billijk en mogelijk is, wat kàn, dan wordt het onmiddellijk, met de noodige toelichtingen, aan het betreffend regeeringsapparaat voorgelegd. Mocht dit regeeringsapparaat een ander inzicht hebben, dan wordt in gezamenlijk overleg een regeling ontworpen, die een verbetering beteekent van de belanghebbende werknemers.

Op deze wijze vervult het N.V.V. een grootsche taak. Wanneer wij bijvoorbeeld nagaan hoe nog duizenden arbeiders werken in donkere lokalen, tochtig en vochtig, hoe de sociale wetten nog lang niet volledig zijn, hoe dit alles geregeld dient te worden, zóó dat de werknemer er beter van wordt en de werkgever niet direct slechter, dàn pas kunnen wij beseffen dat het N.V.V. eerst NU aan het begin van den socialen opbouw staat, ook al werd het verbond reeds in 1906 opgericht! En dan is het een Jood waardig om de fuseering van het N.V.V. met de tot nu toe in geen enkel opzicht samenwerkende confessioneele vakbonden een „berooving van sociale instellingen" te noemen, ook al staat deze zegsman dan op een Katholieke kansel en al spreekt hij dan ook namens het heele Nederlandsche college van bisschoppen. Wanneer dàn van de kansel geprotesteerd wordt tegen „ongehoorde gewetensdwang", zouden wij gaarne het oordeel van deze zelfde opruiers eens willen weten over den machthebber, die den té arbeidersgezinden priester uit zijn parochie haalde, omdat de werkgever ter plaatse te veel last van hem hadden! Vooral wanneer een dergelijke zieleherder dan later weer als zulk een voortreffelijk man wordt geschilderd en als voorbeeld van sociaal denken en voelen wordt genoemd! Of zijn de heeren wellicht vergeten, waarom een herder als Ariëns uit Twenthe door de R.K. machtswellustelingen werd verdreven?

Wanneer echter de H.H. Geestelijken in hun toespraak tot hun beminde geloovigen er den nadruk op leggen dat zij den ondergang betreuren van het R.K. Werkliedenverbond, betreuren zij, dat in den vervolge de gelden der contributies niet meer in de eerste plaats in de kas van de Heilige Moederkerk terecht komen; betreuren zij, dat hun zielsmassage-gevende herders niet meer zullen kunnen samenwerken met de diverse wèrkgevende herders ter gezamenlijke uitbuiting der kleinen en zaligen van geest, om aldus MET VEREENDE KRACHT de vruchten van den onheiligen en zoogenaamd verfoeiden klassenstrijd veilig te stellen. Een verpauperde werknemersstand is dus niet alleen doel van het joodsch, doch ook van het KATHOLIEK MARXISME! Uit hun fel gevoerde actie tegen Vakverbond en Nationaal-Socialisme bewijzen de Heeren maar al te goed te begrijpen WAAROM het gaat: om het herstel van de EER en het RECHT van den arbeid!

Een nieuwe dageraad is aangebroken! Wat zullen echter de woorden zijn van die duizenden mannen en vrouwen, die éénmaal het zegenrijke werk van het N.V.V. hebben ondervonden en op audiëntie komen bij hun Heiligen Vader in Rome, over hun Priesters en Leiders in deze lage landen? Wanneer éénmaal dat rapport zal worden overhandigd?

Het is dit jaar tien jaar geleden, dat Quadragesimo Anno werd uitgevaardigd: tien jaren waarin het kapitalisme beefde op zijn grondvesten. Nog raast de storm...... doelbewust hebben de nieuwe architecten zich reeds verzameld achter hun teekentafels om het nieuwe Huis voor den Nederlandschen arbeider te bouwen. Reeds zijn de fundamenten gelegd! Was het dan Uw wil, o Vader in Rome, dat Uw Priesters hun discipelen en geloovigen opwekten tot ontrouw? Tot rebellie? Tot haat en tot tweedracht?

Neen Vader! Vooralsnog gelooven wij DAT niet!

Voor zoover i k weet is er 28 Augustus niets gebeurd, en dus zal er wel iets bijzonders gebeurd zijn, waardoor onze Engelsche vrienden ons moesten teleurstellen. Iedereen weet, wat er 28 Augustus gebeuren zou, want het zou een soort nationale feestdag zijn, die vier dagen zou duren, in verband met 31 Augustus, wat wij ook nog steeds als nationale feestdag vieren, zij het dan ook in onze binnenkamers, met de radio (366 m of 49 m) en met oranje bitter. Van zeer betrouwbare zijde verneem ik intusschen, dat 28 Augustus is uitgesteld tot 15 September, want dat is de dag vóór 16 September en 16 September is de derde Dinsdag in September, wat alweer een nationale feestdag is. Nu heeft men mij vanwege het Hoofdkwartier verzocht middels mijn brieven in De Misthoorn de aandacht op dezen dag te vestigen, en omdat de Misthoorn de eenige spreekbuis is, die nog geen doekje voor den mond neemt, als het erom gaat de Unie te verdedigen, zal ik hier een verslag geven van het programma van 15 September. Het is natuurlijk altijd mogelijk, dat er nog een kleinigheid in gewijzigd wordt, want het programma in dezen vorm is opgesteld door de Commissie tot Voorbereiding van den Feestelijken Intocht (Comvofi), na ingewonnen advies van de Commissie van Contact met de Landelijke Instanties (Comcoli), en de landelijke instanties zijn weer te rade gegaan bij de Locale Instanties over plaatselijke mogelijkheden in verband met het aantal en de hoogte van boomen en lantaarnpalen, maar nu moet het plan van de Commissie tot Voorbereiding van den Feestelijken Intocht (Comvofi) nog weer goedgekeurd worden door de Commissie tot Organisatie van den Feestelijken Intocht (Comorfi), waarna de Commissie van Drie voor den Feestelijken Intocht (Comdrifi), waarin alle leden van het Driemanschap zitting hebben, er haar hoogste goedkeuring aan zal hechten, zoodat het tenslotte altijd mogelijk blijft, dat er eventueel een kleinigheid gewijzigd zou kunnen worden. Men zegt, dat het Hoofdkwartier het ontzettend druk heeft met overal de laatste hand op te leggen, omdat er niets verkeerd mag gaan, als de groote dag daar is, want er zullen ook allerlei belangrijke figuren uit de Engelsche en Amerikaansche en andere diplomatieën komen.

Het programma begint 's morgens om 6 uur al, want dan zal de radio een hooggestemde toespraak houden, en een koraal zingen uit „Judas Maccabäus", alles op 366 meter. Intusschen begeeft het geheele Nederlandsche volk zich naar Scheveningen, waar de vloot in den loop van den dag zal aanleggen, en waar de Nederlandsche Unie voor tijdkortende recreaties heeft zorg gedragen. Zoo heeft zij beslag weten te leggen op het dameskoor „Looft den Heer met Blijde galmen" van Douairière Klepperman van Vollenbuydel tot Opdecent, dat positief-christelijke liederen zal zingen, en op Sallie Levisson and his crazy hot swing jazz stompers, die met het publiek de oude volksliederen weer opnieuw gaan instudeeren. Bovendien zullen, om den tijd te korten, verschillende vooraanstaande Unie-functionarissen toespraken houden, waarmede zij een helder licht werpen op de allernieuwste orde, die na 1 September in ons land zal losbreken. Het feest vindt plaats op de Pier en de Boulevard. Alle bordjes „Voor Joden verboden" zullen plechtig in een vreugdevuur verbrand worden.

's Middags om 1 uur, nadat de laatste extra trein uit Simpelveld is binnengerold, wordt er geapplaudisseerd, omdat dan de Comvofi arriveert. Om twee uur wordt er weer geapplaudisseerd, nu voor de Comorfi, en reeds roept hier en daar de menigte spontaan „O-zo! O-zo! O-zo!" Wie daaraan wil meedoen, kan zich nog opgeven bij het Hoofdkwartier van de Nederlandsche Unie Alexanderstraat, Den Haag, met vermelding van stemcapaciteit in decibels nauwkeurig. Om drie uur tenslotte komt de Comdrifi zelf, waardoor het geheele volk in een ontzaglijk gejubel losbarst. Het Wilhelmus is niet van de lucht, en er worden extra-edities verbreid. Daarna gaat het volk drie uur in ondraaglijke spanning wachten, maar ondertusschen wordt er whiskey uitgedeeld, en cigaretten en chocola, die wij allemaal voor deze gelegenheid hebben opgepot, waardoor de stemming tot onpeilbare hoogten zal stijgen. Ook krijgt het publiek watjes, voor het geval er eventueel geschoten wordt, en zonnebrillen, omdat de zon in het Westen ondergaat, wat het gezicht op de vloot zou belemmeren. Tenslotte verschijnt de vloot inderdaad: eerst een rookpluim en dan de rest. Voor de kust zal de vlag van Nicaraqua geheschen worden, om de Duitschers te misleiden, en Sallie Levisson zal het Nicaraguaansche volkslied stompen, om de aandacht af te leiden, en dan plotseling geheel onverwacht zal er een groot contingent IJslanders, die nog nooit in de gelegenheid waren voor de Engelschen te vechten, op het strand springen om de Duitschers te verslaan. Als dat afgeloopen is komen de Engelschen zelf, met onze geëerbiedigde K., onze geliefde P. met de kleine P.-tjes, en onze dappere B. Dan zal het Driemanschap als één man naar voren loopen, en het zal zeggen: „Majesteit" en „Koninklijke Hoogheid...." en „Held!", waarna de stemmen zullen stokken van ontroering, zoodat het woord verder wordt gevoerd door de Commissie van Ontvangst (Com-on), die bestaat uit Ds. A. Zalvertroost, namens het protestantsche volksdeel; pastoor Franciscus Billenknijper, namens het Katholieke volksdeel; rabbi David Augurkjesman namens het joodsche volksdeel; Gérard, namens de Jeugd: Freule Spicht Spiereling, namens de Kunst; ikzelf, namens de Letteren, Serena, namens de Huisvrouwen, Baron Zonderbrein tot Hoogerambt, namens het Geld; Egidius Flick Flooijensteijn, die philosophie studeert, namens het Intellect en meneer van Hes Bips namens den Handel. Misschien ook nog meneer Woltersom namens het allernieuwste ordenaarsgenootschap. De lagere elementen van het volk, zooals de arbeiders en de middenstanders en zoo, zullen niet spreken, maar mogen later een adres overhandigen aan den eersten lakei van den particulier secretaris van den opperceremoniemeester van Hare Majesteit.

Als de toespraken zijn afgewikkeld, gaat het volk opnieuw juichen, en zich rond de auto's verdringen, die naar het Kurhaus gaan om den inwendigen mensch te versterken, met verplicht dinner-jacket. Alle boeren zullen voor dezen maaltijd spontaan hun beste vee offeren, en de groenteteelers hun mooiste snijboonen, en de fruitkweekers hun sappigste fruit, waarvoor de Koningin aangezocht zal worden met behulp van haar Kamerheer in buitengewonen dienst in de pers te bedanken. Aan het diner zullen weer allerlei menschen spreken, zooals meneer Van Blankenstein, die propaganda-minister zal worden, en misschien zelfs meneer Duff Coper, als zijn drukke bezigheden hem toelaten mee te komen.

Ondertusschen gaan onze Engelsche vrienden baden (in het luxe bad) en de IJslanders in het volkszeebad. Gemengd zwemmen zal echter verboden zijn, in verband met de zeden en met pastoor Billlenknijper en professor De Quay. Na afloop begint een nachtfeest, waaruit de K. F. zich ongemerkt zal terugtrekken, omdat zij slaap krijgt, en omdat H. M. de troonrede nog instudeeren moet voor den volgenden dag. Wat er den volgenden dag gebeurt, hoop ik alsnog in een beschouwing uiteen te zetten.

JEROBEAM AARZELAER.

HET KONINKRIJK JUDEA EEN PARASIETENDROOM

Reeds de oorlog '14—'18,
liet ons Juda's groote macht zien.
Immers, toen reeds kreeg „de natie"
met de Balfour-declaratie
(die een Engelsch-Joodsch gedrocht was
en met Jodengoud gekocht was),
't recht om met zijn kromme zonen
Palestina te bewonen.
Echter, ook voor d' Arabieren
was John Bull zoo goedertieren;
ook dié kregen voor hun vechten
op datzelfde land hun rechten.
Maar in lat're vredestijden
kregen zij het geen van beiden;
wat natuurlijk een schandaal was,
maar den Engelschman egaal was.
Want nog steeds betalen Britten
met wat anderen bezitten,
en hetzelfde tweemaal schenken
zonder zich lang te bedenken
wordt daar niet zoo gek gevonden.

Immers, jiddisch is ook Londen!

Immers, jiddisch is ook Londen!
Nu het jiddische bemoeien
om de nazi's uit te roeien
leidde, volgens Juda's wenschen,
tot een oorlog tusschen menschen,
en tot ongetelde lijken,
zit de Jood weer toe te kijken.
De alom gekochte vrienden
en de Londensche bedienden
hebben overal hun mannen
er, als vroeger, voorgespannen;
en die moesten maar weer vechten
voor de Engelsch-Joodsche „rechten".
Van te voren zijn de Joden
met hùn oorlogstuig gevloden.

.... zit de joód weer toe te kijken.

't Goud, waarmee zij menschen koopen,
ligt bij Roosevelt op hoopen.
Na de zeer beroerde ervaring
met de Balfour'sche verklaring,
deed de Jood nu echter stappen
om daar niet weer in te trappen.
Juda weet bij ondervinding:
ook de schitt'rendste verbinding
kan tenslotte altijd falen
als men weigert te betalen.
Jahwe had hen uitverkoren,
en het is niet naar behooren,
dat de macht der Joodsche droomen
nog maar steeds niet is gekomen.
Wie op Jahwe niet kan bouwen,
zou die op John Bull vertrouwen?

't Goud waarmee zij menschen koopen ligt bij Roosevelt op hoopen.

„Neen," sprak Weizmann nu tot Eden,
„'k Heb geleerd van het verleden.
Balfour nam ons in de maling,
maar van jou eisch ik betaling!
Als wij onze duiten geven
om in gemeenschapp'lijk streven
ons aan oppermacht te laven
en de volken te verslaven,
willen wij, naast eigen woning,
jullie stotter-George als Koning.
En nu niet maar zoo belooven
en 't ons laten weer ontrooven!
Doe dat met je gojim-pacten!
I k wil zegels en contracten!"
En zoo werd het goedgevonden
Palestina af te ronden
met een stuk van Abessinië
(zoo maar, zonder Mussolini)
tot een koninkrijk der Joden!
(Lachen is beslist verboden:
voor het spel kan gaan beginnen
moeten ze den oorlog winnen!).
't Is een beeld om van te smullen:
George de Zesde, hoofd der nullen,
Koning bij Vrijmets'laarsgratie,
nu ook Koning van „de natie".
Leeuw van Juda, met een jassie
van dien and'ren leeuw: Selassie!

....Jelui Stotter-George als koning.

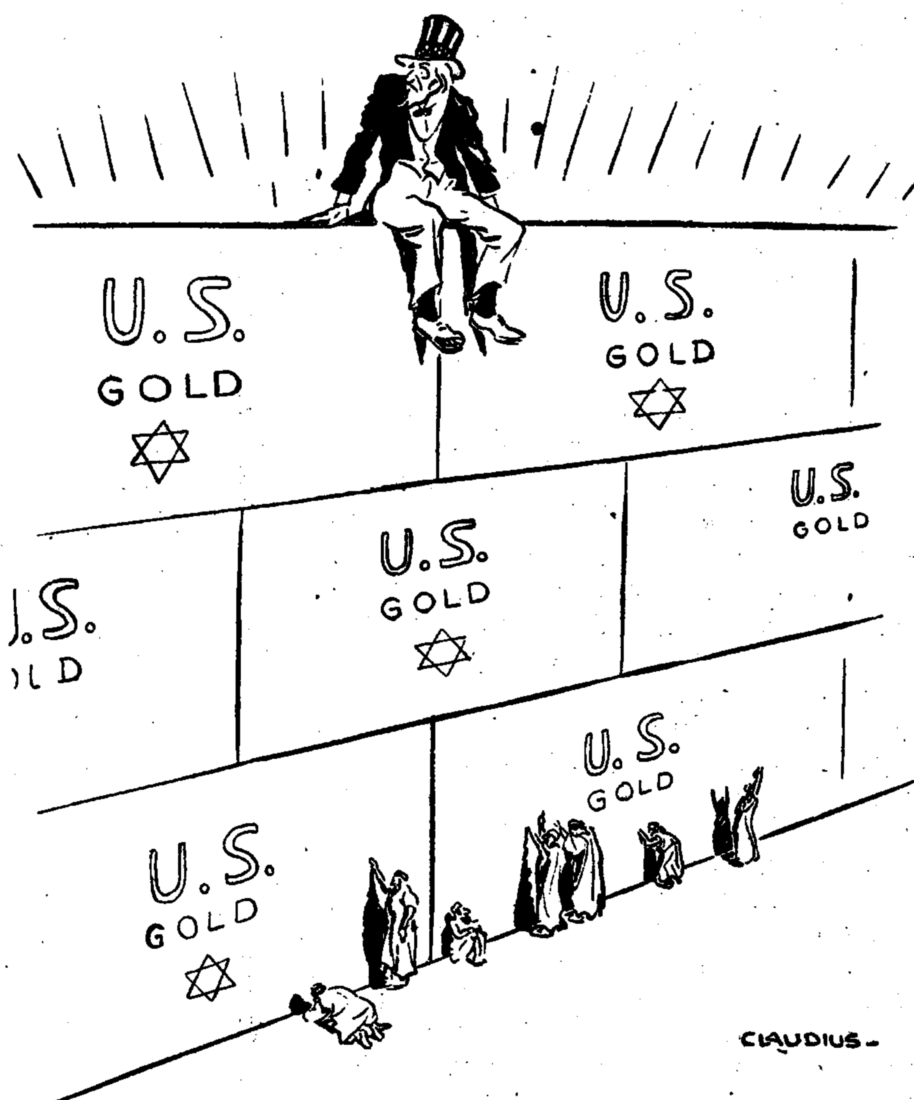

....steeds gesteund door de Jezuieten.

Joden en vrijmetselaren
met hun benden moordenaren,
steeds gesteund door de Jezuieten,
willen blijvende genieten
van de macht, door hen verworven,
op een menschdom, eerst verdorven.

En wij zien hoe deze snaken
nú nog groote plannen maken
tot behoud van al het rotte.
Hitler echter spreekt tenslotte
't laatste woord en zal verhind'ren,
dat de toekomst onze kind'ren
ziet als tamme Jodenslaven.
Want zijn legermacht van braven
maakt een einde aan dat lijden.
Heil hem, die ons zal bevrijden!

In het land der goudverslaving,
in het „bolwerk der beschaving",
onder Roosevelt, den „broeder",
's werelds eersten Jodenhoeder,
op wien Juda kan vertrouwen,
mag de Jood een klaagmuur bouwen
van het goud, alom gestolen,
zooals Jahwe had bevolen!
Laat hem bij dien muur dan klagen
tot in verre toekomstdagen,
over 't falen van 't beginnen
om door list en goud te winnen!
Laat den Jood het goud der aarde,
zonder ziel en zonder waarde,
want in de Germaansche Woning
worden Recht en Arbeid koning!

Laat hem bij dien muur dan klagen.

JODEN-SCHEMERING!

Interessante gegevens.

Zoo lang als het joodsch-democratische regime in ons land heerschte, gold het als een algemeen erkende waarheid, dat de joden het door Jahve uitverkoren en ver boven ons stervelingen verheven volk waren. Bovendien werd in die thans achter ons liggende tijden door de verjoodschte pers en voorts door het geheele propaganda-apparaat dat aan den democratischen staat met zijn regeering ter beschikking stond, tot vervelens toe verkondigd, dat de smouzen tevens het allerbeste deel van ons volk uitmaakten en dus eigenlijk de bloem van onze natie vormden. Niet alleen waren de joden de beste vaderlanders, maar ook de beste Nederlandsche schrijvers en dichters, de beste kunstenaars op het gebied der beeldende kunsten, de beste muziekbeoefenaren, de beste journalisten; ten slotte waren de knapste Nederlandsche juristen, wijsgeeren en geleerden eveneens allemaal joden. Joden waren tegelijk de hoogste kultuurdragers en de hoogste kultuurscheppers van ons volk.

Geheel overeenkomstig hun uitverkoren en verheven plaats in onze Nederlandsche samenleving, werd den joden ook door vorstenhuis en regeering de passende hulde betoond. Hierbij zij herinnerd aan de gewichtige gebeurtenis, dat H.M. de koningin op 1 April 1924 samen met haar gemaal Prins Hendrik en haar dochter Prinses Juliana een bezoek bracht aan de groote synagoge te Amsterdam en zich hier door den opperrabijn liet toespreken en aldus eer bewees aan dit volk van uitverkoren woestijnplatvoeters. Een herhaling van dit eerbetoon had plaats in 1938 tijdens het veertig-jarig regeerings-jubileum van de vroegere koningin. Als slotapotheose van de feestweek te Amsterdam bezocht Prinses Juliana de synagoge en het gebouw De Joodsche Invalide, terwijl de koningin zelf uitgerekend uit de handen van den jood prof. Frijda den doctorsbul honoris causa in de economische wetenschappen ontving. Dat deze uitreiking van den eeredoctorsgraad plaats had op een oogenblik, dat onze nationale huishouding met zijn rond 500.000 werkloozen hopeloos ontredderd was, deed niets ter zake en was slechts de ironie van het noodlot. Deze ontredderde huishouding bood juist aan de joden de gunstigste kansen en had hen op hun grootste hoogte gebracht. Zij beheerschten volkomen onze handel en industrie en kregen de gelegenheid om ons volk tot op het merg uit te zuigen en leeg te rooven.

Het is verder bekend, hoe onze kromneuzige volksgenooten door den democratischen staat als gevolg van hun uitverkorenheid ook een uitzonderlijke bescherming ten deel viel, zooals deze aan de overige Nederlanders niet toekwam. De jood mocht niet worden beleedigd, maar de bloedechte Nederlander was vogelvrij. Deze kon reeds zonder een persoonlijke aanklacht van een jood strafrechterlijk worden vervolgd, indien hij slechts het geringste had gezegd of geschreven, dat voor de heeren der schepping beleedigend kon zijn.

Intusschen hebben wij nooit precies geweten, hoe rijk ons volk wel met die uitverkoren smouzen gezegend was. Wij wisten tot op den huidigen dag niet welk percentage de joden van onze bevolking uitmaakten en welk aandeel zij in het ambtelijke leven of in de sociale en economische structuur hadden. Men zou toch meenen, dat het hoogst belangrijk zou wezen om te weten hoe omvangrijk de bloem der Nederlandsche natie wel was, maar dit is blijkbaar niet het geval geweest.

De joden zijn in onze opeenvolgende volkstellingen, die om de tien jaren plaats hadden, het laatst nog in 1930, nooit naar hun rassisch wezen geteld. De democratie stelde in het ras geheel geen belang, terwijl ook de joden zelf liever hadden, dat wij ons niet te veel voor ras en bloed zouden interesseeren. Zoo hebben alleen tellingen plaats gehad van het aantal aanhangers van verschillende kerkelijke gezindten. Wij hebben daardoor tot op 1930 precies geweten hoeveel Portugeesch-Israëlietische en hoeveel Nederlandsch-Israëlietische „Nederlanders" ons volk telde, **maar nooit hoe groot het aantal rasjoden was.** Aangezien vele rasjoden geen geloofsjoden meer waren, d.w.z. van hun talmoedleer waren afgevallen en protestant of katholiek waren geworden, omdat hun dat voordeeliger was, of ook wel geheel niet meer tot een kerkgenootschap wenschten te behooren, zijn bij die volkstellingen dus alleen de trouwe talmoedjoden geteld geworden. Bij de laatste volkstellingen bedroeg het aantal inwoners en talmoedjoden als volgt:

1920: inwoners 6.865.314 waarvan 115.223 joden;
1930: inwoners 7.935.565 waarvan 111.917 joden.

In 1920 is het grootste aantal talmoedjoden in ons land geteld om 10 jaren later met ruim 3000 achteruit te gaan, ofschoon de totale bevolking intusschen met meer dan 1.000.000 zielen was toegenomen! Deze daling in het absolute aantal joden is aan twee oorzaken toe te schrijven, n.l. aan geloofsafval en voorts aan een daling der geboorten. Vooral dit laatste is een verschijnsel, dat zoodanigen omvang heeft aangenomen, dat de joden zich zelf niet meer vervangen, m.a.w. dat er in ons land meer joden sterven dan er geboren worden, een feit waarover wij ons allerminst bedroeven en waarvoor wij daarom ook geen traan zullen laten.

Aan de onzekerheid omtrent het werkelijke aantal rasjoden in ons land zou echter pas in 1941 een einde komen. Bij verordening van den Rijkscommissaris in het voorjaar uitgevaardigd, werd een ieder die van minstens één naar ras voljoodsche grootouder afstamt, verplicht om zich aan te melden. Deze verordening had het groote voordeel, dat men niet alleen spoedig klaarheid zou verkrijgen omtrent het werkelijke aantal rasjoden, maar bovendien zou voor het eerst ook het aantal joodsche bastaarden bekend worden en een inzicht worden verkregen omtrent de plaats gehad hebbende verpesting met joodsch bloed. Vooral dit laatste was van groot belang.

De uitkomsten van deze telling vindt men in het volgende staatje.

Het Rijk 1941.

	aantal joden	aantal bast. G1	aantal bast. G2
Nederl. nationaliteit	117.553	12.964	5.296
Duitsche „	14.566	893	170
Vreemde „	7.561	403	102
Totaal	139.680	14.260	5.568

Tot jood werd gerekend ieder, die 3 of 4 voljoodsche grootouders had en buitendien iedere bastaard, die 2 voljoodsche grootouders had en tot den joodschen godsdienst behoorde. Onder de bastaarden G 1 werd geteld een ieder die 2 voljoodsche grootouders had en tot de bastaarden G 2 hij of zij, die slechts 1 voljoodsche grootouder had.

Voor Amsterdam zijn deze aantallen ondervolgend afzonderlijk vermeld.

Amsterdam 1941.

joden	G 1	G 2
79.155	5.006	1.334

Van deze cijfers zullen de meesten met eenige verbazing kennis nemen, omdat het aantal joden zoo gering is. Vergeleken met het aantal personen van mozaisch geloof bij de volkstelling 1930 is het totaal aantal joden met slechts 28.763 gestegen. Deze stijging is in de eerste plaats toe te schrijven aan het feit, dat thans alle rasjoden zijn geteld en voorts aan het groote aantal joodsche vluchtelingen uit Duitschland, dat ons land sedert 1933 is binnengekomen.

Ik had het aantal joden aanzienlijk hooger verwacht, omdat ik van meening ben, dat bij de vorige volkstellingen zeer vele joden niet zijn geteld geworden op grond van het feit, dat zij van hun joodschen godsdienst zijn afgevallen. Het is toch algemeen bekend, dat deze afval juist bij de joden zeer groot was, zoowel door het toenemende liberalisme als ook door hun opname in de christelijke kerken. Ik kan dan ook den indruk niet van mij afzetten, dat er nog vele joden moeten zijn, die ten spijt dat zij zich aan een strafbaar feit schuldig maken, zich niet hebben gemeld of die zich bedriegelijk als bastaarden hebben opgegeven, waardoor ook de cijfers van de groepen G 1 en G 2 niet geheel met de waarheid overeenstemmen.

Over het aantal bastaarden valt het volgende op te merken.

Men zou kunnen vermoeden, dat de uitkomsten overdreven zijn, doordat voljoden zich als bastaarden hebben doen inschrijven. Aan den anderen kant is echter bereids vastgesteld, dat er bastaarden zijn, die zich niet hebben opgegeven en aldus aan de registratie zijn ontsnapt. Het besef in een onafwendbare tijdswende te leven, waarbij in de toekomst op den bastaard een vloek rust, doordat deze (en zijn nakomelingen) van openbare en militaire ambten zal worden uitgesloten, heeft hen daarvan weerhouden. Het nationaal-socialisme is immers gebouwd op de grondslagen van ras en bloed en beschouwt derhalve de vermenging met joden als een rassenschennis, d.w.z. als een inbreuk op den goddelijken wil en als een heiligschennis van de wetten der natuur.

Naar mijn meening zal het cijfer der bastaarden niet ver van de waarheid afwijken. Dit cijfer bedraagt voor de beide soorten tesamen 19.828, hetgeen 14.2% bedraagt van het aantal joden en ongeveer 0.2% van het totaal onzer Nederlandsche bevolking. Hieruit valt het verheugende feit vast te stellen, dat de verpesting met joodsch bloed nog slechts minimale afmetingen heeft aangenomen. Deze verpesting is van geen praktische beteekenis, vooral ook door het feit, dat onze eigenlijke volksche bloedbron, n.l. de plattelands- en boerenbevolking, nog onaangetast is gebleven. Door het huwelijksverbod en het verbod van geslachtsgemeenschap met joden — dat naar te verwachten is niet lang meer op zich zal laten wachten — zal dit joodsche bloedbestanddeel spoedig door ons volkslichaam geresorbeerd zijn en verdwijnen.

Het verschijnsel dat ons volkslichaam nog slechts weinig met joodsch bloed is vergiftigd, laat zich uitsluitend verklaren door aan te nemen, **dat het gezonde rasinstinct en het bloedbewustzijn in ons Nederlandsche volk in het algemeen nog ongerept is gebleven.** Dit is eveneens een feit, waarover wij ons hartgrondig kunnen verheugen, vooral als men daarbij bedenkt hoe de algemeene verjoodsching en de zedelijke verwording en de geheele joodsche tijdgeest tot op den huidigen dag, zich tegen het rasinstinct hebben verzet en hoe ook de kerken de bloedvermenging met gedoopte joden in de hand hebben gewerkt. Onbewust heeft zich bij ons het gezonde instinct verweerd tegen de vermenging met wat in den volksmond nog altijd een „vuile jood" heet. Zeldzaam zijn de gevallen gebleven, waarbij de ouders het huwelijk van hun zoon met een jodin of van hun dochter met een jood hebben toegejuicht.

De mogelijkheid tot zulk een rassenschande werd pas geschapen na de emancipatie der joden als gevolg van de Fransche Revolutie. Eerst in de laatste tientallen jaren is het aantal gemengde huwelijken met joden toegenomen. Tot den Wereldoorlog zijn zij zeldzaam gebleven. Dit blijkt uit de statistieken, die op een sterke toename der bloedschendende huwelijken wijzen na 1915.

Uit de hierboven gegeven cijfers valt op te maken, dat meer dan de helft van het totaal aantal joden te Amsterdam is samengetrokken. Hieruit blijkt de groote voorliefde die de jood voor de groote stad heeft, omdat deze hem de beste kansen biedt voor zijn parasitische levenswijze, d.w.z. om met weinig werken zoo veel mogelijk te verdienen. **Van het land en het dorp moet de jood niets hebben.** Nog altijd is de arbeid in het zweet zijns aanschijns hem een vloek en daarom verfoeit hij den arbeid van den landman. In 1930 bleken slechts 73 joden werkzaam te zijn in den landbouw, de jacht en de visscherij tegenover 655.117 bloedechte volksgenooten! Die 73 joden zullen wel als bedrijfshoofden of in administratieve functies van eenige landbouwbedrijven werkzaam geweest zijn, omdat nog nooit een sterveling een jood achter de ploeg heeft zien zwoegen, noch de koeien heeft zien melken of zijn leven heeft zien wagen ter vischvangst op de hooge zee.

't Gebeurde natuurlijk in Den Haag. 'n Koopmannetje met ansichtkaarten stapt een groentewinkel binnen in de hoop een paar kaarten te verkoopen. Er staan enkele klanten in den winkel. Ze praten over het weer. Het koopmannetje moet wachten. Misschien wel omdat hij een bruin hemd draagt. Dat beteekent immers: nationaal-socialist.

Plotseling krijgt het onschuldige praatje een politiek tintje, want mevrouw vóór de toonbank merkt op:

„En wat was het weer op Koninginnedag mooi, hè? Vindt U niet? Een echt oranje-zonnetje, hè? Vindt U niet? 't Was toch wel merkwaardig, zoo'n Koninginnedag!"

Mevrouw àchter de toonbank zegt nu: „Ja-ja, het was zéker merkwaardig; zoo op Koninginnedag. Het was met rècht een Oranje-zonnetje."

En beide dames gnuiven zichtbaar van intens genoegen. Onze Lieve Heer haalt die nationaal-socialisten toch maar een mooie streep door de rekening! O-zo.

Juist als de vreugde der vrouwen haar hoogtepunt heeft bereikt, doet het koopmannetje zijn mond open en zegt:

‚Ja, het was zeker merkwaardig, dat de zon op koninginnedag zoo schitterend scheen. Maar het merkwaardigste was toch wel — hm-hm — dat de koningin er niet was."

En zonder veel notitie van de verslagen gezichten der dames te nemen, vervolgt hij:

„En indien er soms menschen zijn, die meenen, dat er, omdat op 31 Augustus 1941 Gods eigen zon op Gods eigen land scheen, een wending zal komen in Gods eigen zaken ten gunste van een stel weggeloopen parasieten, dan wil ik U toch wel even wijzen op een plaatsje in den bijbel, waar staat: „En uwe wegen zijn niet Mijne wegen, en Mijne wegen zijn niet de uwe".

Toen zeiden de oranje-dames geen woord meer.

Voor den aandachtigen lezer zal het over bodig zijn te vermelden, dat het koopmannetje géén ansichtkaarten verkocht.

AMSTERDAM

VINETA-BAR
P. C. Hooftstraat 28
AMSTERDAM
Telefoon 96021
INTIM - GEMÜTLICH

AMSTEL 14, bij de Munt,
daar komen kameraden.
Dat 't daar dus steeds gezellig is,
laat zich gemakk'lijk raden.
„ET JOLDENE TÖNNSCHE"
AMSTERDAM.

ZUIGERS
Wij fabriceeren (gieten) zuigers voor iederen motor
Alle typen FORD met olieveer onder de pen
N.V. Handel-Mij. Otto Müller
Kerkstraat 425-427 - AMSTERDAM-C.

HET LIJSTENHUIS
J.G. BALKSTRA
BILDERDIJKSTR. 207 Tel. 81253

VAN ERTBRUGGEN & ZN.
2de Const. Huygensstraat 42
AMSTERDAM - Telef. 82629
Uw adres voor meubelen, behang- en stoffeerwerk

Wat Gorrêe niet lasschen kan
Geef dat gerust den vuilnisman.
Smederij G. J. Gorrêe
GERARD DOUSTRAAT 3-5 TEL. 20787

Te Amsterdam, op 't Rembrandtsplein,
Kunt ge onder elkander zijn.
Maakt dus gebruik van onzen tip
En bezoekt allen CAFÉ TRIP
REMBRANDTSPLEIN 35, Tel. 37157

Er is maar één

W. H. MIERSEMANN
Bontwerker - A'dam - Vakdipl. Leipzig
J. Luykenstr. 76, Tel. 28682, Giro 301276
Prachtige collectie ZILVERVOSSEN, BONTMANTELS NAAR MAAT
PELLERINES, Repareeren, Moderniseeren
zaak van vertrouwen

M. ZEILMAKER — AMSTERDAM
Schrijfmachinehandel
Marnixstraat 7 — Telefoon 48616
Levering en reparatie van alle kantoormachines

PIERRE SAAF
Kunstfotograaf
voor het maken van:
LEGITIMATIE
en PASFOTO's
Honthorststraat 8 — Telefoon 90842

Koopt bij onze Adverteerders.

MEUBELEN huis en haard
COMPLETE WONINGINRICHTINGEN
GROOTE VOORRADEN
LAGE PRIJZEN
120 MODELKAMERS
HEERENGRACHT 500
VIJZELSTR. 77 A'DAM

ARNHEM

Voor al uw drukwerk een goed adres?
Verkrijgbaar op vertoon van LIDMAATSCHAPSKAART 1941 aan Kringhuis Arnhem

GARAGE „VITESSE"
Reparatie en Stalling
Rijwielstalling 2½ ct.
G. DIEDERICH
VELPERPLEIN 6 — ARNHEM

F. A. J. PETERS - ARNHEM
KASTANJELAAN 18 — Tel. 21871 — Giro 110780
Uniformen: P.O. - W.A. - MOT.-W.A.
Waterproof Overjassen - Koppels
Zwarte Hemden - Dassen
ALLE DISTINCTIEVEN
Uitsluitend eerste klas maatwerk
Leverancier funct. Hoofdkwartier

HAARLEM

**Koopt niet in joodsche zaken
Koopt niet in warenhuizen**
(adv.)

DEN HAAG

IEDER SOORT UNIFORM
Speciale coupe
COUPEURSBEZOEK DOOR GEHEEL NEDERLAND
Dames-, Heeren- en Uniformkleermakerij
B. DADEMA & Zn.
Stevinstraat 128a - Scheveningen (Z.H.)

BLOEMENMAGAZIJN
„JOTY"
224 a. Laan van Meerdervoort
Telefoon 334850 — DEN HAAG
Levering door het geheele land.

Uniformpetten, W.A.-Mutsen
PETTENFABRIEK
JACQ. A. MULDERS
Cornelis Speelmanstraat 3 - Tel. 720321
DEN HAAG

B. F. RUTS
Glashandel en Atelier voor glas in lood
van Arembergelaan 91, Telefoon 773929
VOORBURG

N.V. JAN SPIERDIJK
Oudste adres voor
MEUBELEN
Groote Markt 20
hoek Luth. Burgwal
Tel. 116520 — DEN HAAG
SALON-, HUIS- en SLAAPKAMERS

TASSERON Kleedingbedrijf
GABR. METSUSTRAAT 74 - Tel. 33.22.07
DEN HAAG
Uniformen - W.A. en P.O. - Koppels
Rijbroeken - Tuniek
ook alleen Overjassen
Stoffen van KRANTZ & ZOON, Leiden

eet meer haring

Behanger - Beddenmaker - Stoffeerder
C. A. WOUTERS
het oude adres van vertrouwen is verhuisd van Obrechtstraat naar
Prins Mauritslaan 158
Nieuw Telefoonnummer 553129
DEN HAAG

NIJMEGEN

Kameraden, koopt bij kameraden
(adv.)

U zoekt geldbelegging?
Wij dienen U van advies
Adres verkrijgbaar op vertoon
LIDMAATSCHAPSKAART 1941
Kringhuis N.S.B. Nijmegen

Voor alle soorten brandstoffen:
J. H. HENDRIKS
Hatertscheweg 291 — Tel. 23582
NIJMEGEN

Fotografie op elk gebied
Speciaal adres voor amateurs
Adres op vertoon
LIDMAATSCHAPSKAART 1941,
Kringhuis N.S.B. Nijmegen

Tuinarchitectuur
Vakkundige en moderne tuinaanleg
W. L. HENDRIKS
Gedipl. tuinbouwkundige
DRIEHUIZERWEG 177
Tel. 20069 NIJMEGEN

ROTTERDAM

WANDVERSIERING
in groote verscheidenheid.
P. D. DOODEWAARD Kzn.,
Noordmolenstraat 26 — Tel. 43910
Rochussenstraat 52, in aanbouw, (DIJKZIGT) - Rotterdam.

J. FRANKEN
Dames- en Heerenkleermakerij
Kleiweg 88 b - HILLEGERSBERG
Coupeursbezoek door het geheele land

J. KIELBURGER
1e Middellandstraat 62 B
ROTTERDAM
KLEERMAKER
UNIFORMEN EN CIVIEL

VOOR BETER BROOD EN BANKET
H. C. PELETIER — ROTTERDAM
Benthuizerstraat 91 — Telefoon 41386

BOUW- EN AANNEMERSBEDRIJF
J. TROMP
Telefoon 71972
Burg. Hoffmanplein 78 — Rotterdam

UTRECHT

Voor alle soorten brandstoffen
G. HARTMAN
Burg. v. d. Voort v. Zijplaan 46
UTRECHT — Telefoon 15036

GALESLOOT N.V.
Lederhandel en Schoenmakerij
Vinkenburgstraat 7
Telefoon 18524 — UTRECHT

SCALA-THEATER — UTRECHT
Potterstraat — Telefoon 12461
Van Vrijdag 5 September af:
ZARAH LEANDER
in de nieuwe groote Ufa-film
PRIMA DONNA
Vooraf: Tobis Holl.- en Ufa-wereldnieuws
N.B. Bij dit programma begint de laatste avondvoorstelling om 8.30 uur. ZONDAG doorloopende voorstelling van 2.00 uur af.

J. H. DE GROOT
Koekoekstraat 15 — UTRECHT
Goud, zilver en horloges
Herstelinrichting

H. HAGENS STOOMWASSCHERIJ
Gildstraat 159 - Telefoon 11595
UTRECHT
VRAAGT TARIEVEN

K 199